

คำนำสำนักพิมพ์

ตำนานพื้นบ้าน เรื่องเล่าสยองขวัญ และความเชื่อของญี่ปุ่น หลอมรวมกันเป็น *คฤหาสน์หลอน* นิยายญี่ปุ่นที่มีกลิ่นอายของความลึกลับเต็มเปี่ยม ผสานกับความสะเทือนอารมณ์ของค่านิยมความรักชาติ ยุคเซดชูจักรวรรดิ และความเชื่อว่าญี่ปุ่นนั้นไร้เทียมทานในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ สงครามที่เผาทำลายโตเกียวให้ตกอยู่ในทะเลเพลิง ส่งผลถึงชีวิตและจิตใจให้ชาวญี่ปุ่นทุกคน ไม่เว้นแม้กระทั่งเด็กๆ

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นในหมู่บ้านเล็กๆ อันห่างไกลจากสมรภูมิ พื้นที่ที่เด็กๆ จัดสรรให้พอพยไปอาศัยอยู่ชั่วคราว ความยากลำบาก และการต้องจากอ้อมอกของพ่อแม่ทำให้เด็กๆ ไม่มั่นคงทางอารมณ์ เรื่องเล่าของตำนานพื้นบ้านต่างๆ ก็ช่างขับเน้นให้ความอ้างว้างต่างๆ ทวีความรุนแรงขึ้น สำหรับเด็กทั่วไปที่ไม่ได้พบเจอภาพเหตุการณ์สะเทือนอารมณ์มากับตัวก็คงมีเพียงความตื่นกลัว แต่สำหรับเด็กบางคนที่เห็นภาพพ่อแม่ตายไปในทะเลเพลิง ต่อหน้าต่อตา นั้น ช่างในพังทลายจนเกินจะอธิบาย...

คฤหาสน์แห่งนี้ไว้ที่ตั้งอันแน่นอนในภูเขา เป็นที่ที่รวบรวมเหล่าปีศาจ สิ่งของในตำนาน และเหล่าคนหลงทางกลางป่า เหล่าปีศาจและ “ผู้ที่ไม่มีที่ให้กลับ” จะถูกดึงดูดให้เข้าไปตามแสงอันอ่อนโยนของไฟจุดให้ว้พระราวกับเป็นแมลงตัวจ้อยที่โหยหาความอบอุ่นกลางความมืดมิด...

สงคราม เด็กหลงทาง และคฤหาสน์กลางป่าที่รวบรวมเหล่าปีศาจ และตำนานชวนขนลุกพร้อมที่จะโลดแล่นแล้ว ณ บัดนี้

แพรวสำนักพิมพ์

เมษายน ๒๕๖๒

จงทำให้ชาวที่ราบหวาดผวามั่นตัวสั่นงันงกกันอีกครา

บทที่หนึ่ง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

มียายเฒ่านางหนึ่งชื่อซามูโตะ เล่ากันว่านางมีตาทิพย์

ดวงตาของนางช่างน่าอัศจรรย์ เนื่องจากมองเห็นสรรพสิ่งได้อย่างชัดเจนไม่ว่าอยู่ไกลเพียงใด

ทุกคนในหมู่บ้านจึงให้वानให้ยายเฒ่าใช้ดวงตาของนางช่วยเหลือเรื่องต่างๆ ด้วยความรู้สึกรับรองคุณยิ่ง

เพราะไม่ว่าของสิ่งใดจะหายไป ยายเฒ่าก็สามารถหาพบเสมอ อีกทั้งยังรู้ถึงสภาพของภูเขาและที่อยู่ของญาติผู้อาศัยอยู่ไกลแสนไกลทั้งที่นางอยู่แต่ในหมู่บ้านนะเจ้าเอ๋ย

เรื่องปิดบังใดๆ คำไปดอันเต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมเพียงไหน นางล้วนมองเห็นทะลุปรุโปร่งหมดทุกอย่าง

กระทั่งผู้ใดที่แอบกระทำความผิดกรรมชั่วร้ายในอดิตอันไกลโพ้น ยายเฒ่าก็มองเห็นเสมือนเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาตัวเอง กระทั่งบางเรื่องที่มิมีผู้ใดเข้าใจหรือล่วงรู้มาก่อนนั้น เมื่อได้ลองพิสูจน์แล้วก็พบว่าตรงตามคำบอกเล่าของยายเฒ่าทุกประการ มิเคยผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว

ยังไม่หมดนะเจ้าเอ๋ย ดวงตาของยายเฒ่ายังมองเห็นสภาพตามความเป็นจริงของสิ่งลึกลับที่ตามมนุษย์มองไม่เห็นอีกด้วย

วันใดยายเฒ่าเตือนว่าห้ามเข้าไปในภูเขาแล้วมีใครเข้าไปก็เป็นอันต้องมีคนบาดเจ็บกลับมา ครั้งหนึ่งนางเฒ่าว่ากระຈกที่ถูกฝังอยู่ใต้บ้านคือ

ต้นเหตุแห่งโรคภัย หากชุดชั้นมาประกอบพิธีก็จะรักษาอาการป่วยได้ ซึ่งก็ตรงตามที่นางบอกทุกสิ่งอัน

ยายเฒ่าใช้ชีวิตโดยใช้ตามองตามคำไหว้วานของผู้คนแลกกับข่าวสารในลักษณะนั้นนั่นเอง

ทว่าเมื่อเวลาผันผ่านก็เกิดเรื่องน่าลำบากใจขึ้น

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนางมองสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็นมากจนเกินไป หรือเป็นเพราะนางเพียงสมองเลอะเลือนจากความแก่ชรา

เอาเป็นว่ายายเฒ่าสติฟั่นเฟือนก็แล้วกันหนา

นางนั่งนิ่งตัวแข็งทื่อเป็นหินมองไปทางภูเขาดลอดทั้งวัน

แต่แล้วพอตกกลางคืน นางกลับโวยวายด่าทอบางสิ่งที่มองไม่เห็นตลอดทั้งราตรี

เพียงเท่านั้นยังไม่เท่าไร แต่แยตรงที่นางเกี่ยวตะโกนบอกคนเดินตามถนนหนทางว่าใครจะตายในอีกกี่ปีให้หลัง เวลาเท่านั้นเท่านี้ ทั้งที่คนเหล่านั้นมิได้ร้องขอนั้นแล

ไม่ว่าใครก็เดือดร้อนกับเรื่องนี้กันทั้งนั้น เพราะคนที่อยากรู้ว่าตัวเองจะตายเมื่อใดควมได้มีอยู่มากมายนักหรอก พวกเด็กผู้หญิงหวาดกลัวยายเฒ่าจนถึงขั้นวิ่งอุดหูหนีไปเลยทีเดียว เพราะขนาดเด็กยังรู้เลยว่าสิ่งที่ยายเฒ่าพูดจะเกิดขึ้นจริงเป็นแน่แท้

เหตุการณ์นี้ทำให้พวกเขาไม่มีทางเลือก คนหนุ่มจึงจับสลากกันเพื่อหาคนแบกยายเฒ่าที่สติฟั่นเฟือนแล้วไปทิ้งบนภูเขา ทั้งยังหาของมาอุดหูเพื่อไม่ให้ได้ยินสิ่งที่นางพูดอีกด้วย

ได้ยินว่าในตอนนั้นเวลามีใครมาอยู่ตรงหน้า ยายเฒ่าจะมองเห็นกระทั้งวาระสุดท้ายของลูกหรือหลานที่ยังมิได้ลืมตามาดูโลกของคนคนนั้นเสียด้วยซ้ำ เรื่องว่าตัวเองจะตายเช่นไรยังว่าไปอย่าง แต่เรื่องว่าลูกหรือหลานของตัวเองจะตายอย่างไรนั้น ยิ่งมียากรู้กันเข้าไปใหญ่ ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มคนที่แบกยายเฒ่าจึงอุดหูแน่นด้วยความระมัดระวัง

ยายเฒ่าที่อยู่บนหลังชายหนุ่มทำตัวสงบเสียมระหว่างที่เขาเดิน

ขึ้นภูเขาด้วยความอุตสาหะ

เนื่องจากว่าสติพันเพื่อนเสียแล้ว นางจึงมิได้รู้เลยว่าเขากำลังแบกนาง
ไปทิ้ง

ใบหน้าของนางยิ้มแย้มตลอดทาง เพราะยินดีที่ชายหนุ่มแบกตัวเอง
จุจลูกชายผู้กตัญญูทเวท

ยายเฒ่าสงบแสงยมเหลือประมาณ ชายหนุ่มจึงสงสาร เริ่มไม่ยอม
เชื่อว่านางจะสติพันเพื่อน

เมื่อเดินขึ้นเขาไปได้ครึ่งทาง ยายเฒ่าก็เคาะแผ่นหลังของชายหนุ่ม
คนนั้นดังตบ ๆ

ความรู้สึกล้ออ่อนโยนบังเกิดในจิตใจของชายหนุ่ม ด้วยความที่สงสาร
ยายเฒ่าจับใจ เขาจึงเอาที่อุดหูออกแล้วเอ่ยถาม

‘มีอะไรหรือยาย’

ยายเฒ่าตอบด้วยรอยยิ้มสดใส

‘เอ็งช่างลำบากจริงหนอ ลำบากจริง ๆ น่าสงสารเหลือเกิน’

‘อะไรกัน เดินขึ้นภูเขาค่นี้ไม่เท่าไรหรอก ข้าต่างหากที่เห็นใจยาย’

‘ข้านะไม่เป็นไรหรอก ข้าแค่จะได้กลับบ้านเท่านั้นเอง’

ชายหนุ่มยิ่งเห็นใจมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะยายเฒ่ามิได้รู้อันใดเลย

‘แต่บ้านยายอยู่ไกลไปหน่อยจริงไหม’

‘เปล่า อยู่แถวนี้แล ไกลจะถึงแล้ว พระราชวังอันโอ่อ่าอย่างไรเล่า
ข้าจะกลับพระราชวัง ข้าตามหามันมานานแสนนาน ที่สำคัญกว่านั้น เอ็ง
ช่างน่าสงสารจริงหนอ’

‘ข้าน่าสงสารเรื่องอะไร’

‘อีกไม่นานเอ็งก็จะตาย เอ็งจะจมน้ำตายในบ้าน’

ชายหนุ่มชนลูกชู้ประหนึ่งเลือดในกายจับตัวแข็ง เขารีบใส่ที่อุดหู
กลับที่เดิมเป็นการใหญ่

หลังจากนั้นเขาก็มิได้ปรินาพูตอีก ตั้งหน้าตั้งตาเดินขึ้นไปบนเขา
และวางร่างของยายเฒ่าลงตรงนั้นจนได้

แม้แต่ตอนลงจากหลังของชายหนุ่มแล้ว ยายเฒ่าก็ยังยิ้มแย้ม มิได้รู้

เลยว่าอีกฝ่ายพาตนมาทิ้งไว้และกำลังจะจากไป

เห็นดังนั้นชายหนุ่มก็อดเวทนานางไม่ได้จริงๆ สุดท้ายจึงคุกเข่าลงกับพื้นเพราะตั้งใจว่าอย่างน้อยน่าจะเอาอาหารทิ้งไว้ให้นางบ้าง

บัดนี้นั่นแล

ที่ยายเฒ่าพลันคว้าที่อุดออกจากหูของเขาพร้อมกับจิกเนื้อติดออกมาด้วย จากนั้นนางก็ร้องตะโกน

‘เหลนของเจ้าจะตายในต่างแดน จะเสียชีวิตตายเพราะหาทางออกจากป่าในต่างแดนไม่ได้’

ชายหนุ่มวิ่งหนีด้วยความอกสั่นขวัญแขวน

เสียงหัวเราะของยายเฒ่าพื้นเพือดังกึกก้องยามโพล้เพล้ช่างน่ากลัวยิ่งนัก เขาวิ่งเร็วสุดฝีเท้าด้วยความหวาดกลัวจนถึงหมู่บ้าน

นับจากนั้นมา ยายเฒ่าก็ได้กลับมายังหมู่บ้านอีกเลย

แม้แต่บัดนี้ก็เช่นกัน

เล่ากันว่านางอาศัยอยู่ลึกเข้าไปในภูเขา

ยายเฒ่ากลายเป็นนางปีศาจอยู่บนภูเขาไปตั้งอย่างนั้นนั่นแล

นางเคียดแค้นที่ถูกคนในหมู่บ้านทอดทิ้ง จึงคอยเฝ้าดูหมู่บ้านโคโมริซึกะแห่งนี้จากภูเขาอันห่างไกล ถึงจะกลายเป็นนางปีศาจไปแล้วแต่ตาพิพย์ของนางก็ยังคงมองเห็นอยู่ ได้ยินว่าเวลามีเด็กอยู่คนเดียว นางจะโผล่มาลักเด็กคนนั้นขึ้นเขาไปทันที

พวกเขาพลาดแล้วที่ไม่ได้หุบลูกตาของยายเฒ่าให้เหลกเละก่อนทิ้งนางไว้

ที่ที่ชายหนุ่มทิ้งยายเฒ่าไว้คือภูเขาดันโนะทางทิศตะวันออกของหมู่บ้าน เอ้าดูสิ จากตรงนี้ก็มองเห็นไซ้ไหมเล่า

ว่ากันว่ายามเย็นที่อากาศขึ้นแบบนี้ นางจะเดินลงมาถึงตีนเขาแล้วร้องให้คร่ำครวญด้วยเสียงเคียดแค้นตึงสัตว์ร้าย

ฉะนั้นจงระวังอย่าขึ้นไปอยู่บนภูเขาคนเดียวล่ะ

เพราะนางปีศาจนางนั้นมองเห็นทุกสิ่งด้วยตาพิพย์

ถ้าโดนนางไล่ตามก็ไม่มีทางหนีรอด

นี่ไม่ใช่เรื่องโกหกหรือหลอน เป็นเรื่องจริงแท้แน่ชัดเลยทีเดียว
หลักฐานคือชายหนุ่มที่แบกยายเฒ่าไปทิ้งประสพชะตากรรมอย่าง
นางว่าไว้ทุกประการ เขายังหนุ่มยังแน่นแท้ๆ แต่กลับป่วยเป็นวัณโรค
เขาอาเจียนเป็นเลือดครั้งแล้วครั้งเล่า จนสุดท้ายก็ล้มลุกเลือดตัวเอง
คาเตียงที่นอนชมอยู่
และตายอย่างทรมาน
เรื่องราวก็จบลงแต่เพียงเท่านั้นแล

เมื่อรู้ว่าเป็นนิทานพื้นบ้าน เวทมนตร์ของเรื่องผีสางก็หายไป คนรอบข้าง
พากันถอนหายใจ

ชายชราเล่าด้วยภาษาถิ่นแบบที่อ้อๆ ไม่ซับซ้อน ทว่าด้วยความที่เจ้าตัว
ใส่อารมณ์ในการเล่าเต็มที่ ผู้ฟังจึงสัมผัสได้ถึงความทรงพลึงอย่างคาด
ไม่ถึง ประกอบกับว่าหมู่บ้านกลางหุบเขาอันเงียบเหงาไม่อาจจะพึ่งพา
แสงไฟได้ในยามค่ำคืน เรื่องนางปีศาจบนภูเขาและตำนานพื้นบ้านอันไร้
ความน่าตื่นเต้นที่ไม่น่าจะหลอกได้กระทั่งเด็กในสมัยนี้ จึงฟังดูราวกับ
เรื่องราวของการพบเจอเหตุการณ์ลึกลับพิสดาร

เพื่อนร่วมห้องนั่งซิดเข้าหากันเพราะรู้สึกใจคอไม่ดี ตัวของพวกเขา
กระจุกกันจนเกิดเป็นกลุ่มเงาตะคุ่มได้แสงไฟสีส้มริบหรี่ ทุกคนอิงแอบกัน
มากกว่าเดิมเพราะการร่ำรำของเงานั้นยิ่งทำให้บรรยากาศน่าขนลุก

เทศกาลไฟ* ของหมู่บ้านกลางหุบเขาที่ชื่อโคโมริซึกะแห่งนี้ ได้ยินว่า
แต่เดิมมีการจัดงานอย่างยิ่งใหญ่ด้วยการก่อกองไฟขนาดมโหฬารไว้ตลอด
ทั้งคืน พร้อมกับตีฆ้องและกลองด้วย

แต่ในสมัยนี้ที่ผู้คนระมัดระวังเรื่องการจุดไฟตอนกลางคืนอย่าง
เข้มงวด แม้แต่ไม้ขีดก้านเดียวก็มิกล้าจุด ต่อให้เป็นพิธีกรรมของชินโต

* เทศกาลที่มีไฟเป็นจุดเด่น เช่นการก่อกองไฟหรือใช้คบไฟเป็นจำนวนมาก นอกจาก
จะเป็นเทศกาลของศาลเจ้าก็มีการจัดเทศกาลนี้เป็นกิจกรรมพิเศษตามหมู่บ้านด้วย การจุดไฟ
สื่อความหมายถึงการอำลาและต้อนรับวิญญาณของเทพเจ้ากลับคืนมาหรือการชำระล้างด้วยไฟ

ก็ไม่สมควรทำอยู่ดีไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น การก่อกองไฟจนถึงเข้าจึงไม่ใช่สิ่งที่ได้รับอนุญาต

ถึงกระนั้นก็ตาม ไหนๆ ก็เป็นคืนวันงานเทศกาลทั้งที หากไม่มีอะไรมาสร้างความเพลิดเพลินเสียบ้างก็น่าสงสารพวกเด็กๆ อย่างน้อยเล่นิทานปรัมปราประจำท้องถิ่นให้ฟังก็ยังดี ได้ยินว่าสมาคมสตรีท้องถิ่นอุทิศสัปดาห์จัดงานนี้เพื่อฉลองขวัญเด็กๆ

ทว่า หลังจากรวมตัวกันที่สำนักงานของศาลเจ้า พวกนิทานปรัมปราของท้องถิ่นที่ได้ฟังกลับมีแต่ตำนานพื้นบ้านซึ่งเจือกลิ่นอายของเรื่องผีบรรดาเพื่อนร่วมห้องใจฝอกันตั้งแต่เรื่องที่ต้องห่างพ่อแม่แล้ว ใบหน้าของพวกเขาจึงซีดเผือดชนิดที่สังเกตเห็นได้แม้ในห้องนั้นจะมีดสลัว

แบบนี้จะเป็นการฉลองขวัญได้ละหรือ

โทโนะ ชินโซ กังวลไปถึงเวลาดับไฟคืนนี้

เดี๋ยวคนซึกิกลัวสุดลึ้มทิมประตูดังโยชิโอะต้องพูดว่าไม่กล้าไปห้องน้ำคนเดียวแน่นอน จากนั้นเขาก็จะปลุกใครสักคนขึ้นมากลางดึกโดยไม่สนว่าคนคนนั้นเป็นใคร โชคร้ายที่ชินโซถูกจัดให้นอนเตียงข้างโยชิโอะรับรองว่าเขาต้องโดนปลุกเป็นรายแรกแน่ๆ

ทุกครั้งที่เล่านิทานจบแต่ละเรื่อง ชายชราผู้โด่งดังในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการเล่าเรื่องก็จะกวาดตามองพวกชินโซแล้วผุดยิ้มขี้เกล้ง การสร้างความหวาดกลัวให้เด็กๆ ด้วยตำนานพื้นบ้านประจำท้องถิ่นคงเป็นเรื่องสนุกสำหรับเขายิ่งกว่าอะไรทั้งนั้น

ชายชราต้องเพ็งเคยมีผู้ฟังเป็นเด็ก ๆ จากโตเกียวเป็นครั้งแรกแน่ๆ ความจริงพวกชินโซน่าจะเป็นตัวเกะกะในหมู่บ้านแห่งนี้ แต่อาจจะมิเฉพาะชายชราคนนี้ที่ต้อนรับพวกตนจากใจจริง

เรื่องเล่าของชายชราน่าฟังสมคำร่ำลือ

แม้แต่เด็กเล็กๆ ในละแวกใกล้เคียงที่น่าจะเคยฟังตำนานพื้นบ้านทำนองนี้จนคุ้นเคยแล้วยังต้องยกมือปิดหู ส่วนเด็กชายที่โตหน่อยก็ทำหน้าเกร็ง

พวกเด็กๆ จากโตเกียวลุ่นไปกับเรื่องราวเพราะไม่รู้ตอนจบ ส่วนพวกเด็กๆ ในห้องถึนยกมือปิดหูเพราะรู้อยู่แล้ว ชายชรามองปฏิกิริยาของทั้งสองกลุ่มด้วยความสนุกสนานพลางจิบชาแค่พอช่วยให้ปากชุ่มชื้น ดูจากท่าทีนั้นแล้ว คาดว่านิทานปรัมปราเรื่องต่อไปคงเขย่าขวัญอีกเช่นเคย

ชินโซมองหามานาโกะจากบรรดาเพื่อนร่วมห้องซึ่งเห็นเลือนรางในความมืด

มานาโกะเป็นน้องสาวของชินโซ เธออายุน้อยกว่าเขาสองปี ไม่ถูกรอคับเรื่องเล่ามากนักมาตั้งแต่เด็กแล้ว

ในไม่ช้าเขาก็เห็นมานาโกะ เธอนั่งขัดตัวใกล้บริเวณที่นักเรียนหญิงประถมสี่ที่นั่งจับกลุ่มกัน เธอกำโอะเทะดามะ^๒ ด้วยหน้าตาผู้ยิ่งดาด คินนี้คงนอนไม่หลับแน่

ถึงจะโดนเพื่อนร่วมห้องล้อเลียนอย่างไร แต่อย่างน้อยเขาก็น่าจะป็นข้างน้อง เด็กผู้ชายกับเด็กผู้หญิงพักคนละที่กัน ดังนั้นถึงเขาจะอยากนอนข้างๆ หรือไปห้องน้ำเป็นเพื่อนน้องมากกว่าไปกับโยชิโอะแคไหน เขาก็ทำไม่ได้

สมัยอยู่โตเกียว มานาโกะไม่ได้ซึกัลวขนาดนี้ เวลาชินโซบังคับให้เธอฟังเรื่องผีที่ได้รับความนิยมในโรงเรียน เธอจะโมโหเขา แต่ก็ไม่ได้ลั่นเท่าไปทั้งตัวอย่างนี้

ไม่ใช่เฉพาะมานาโกะหรอก ทุกคนดูใจเสาะกันไปหมดหลังจากไม่ได้พบกันสักพักใหญ่

ชินโซเพิ่งตามมาสมทบกับเพื่อนร่วมห้อง ก่อนหน้านั้นทุกคนอาศัยอยู่ที่โคโมริซึกะแห่งนี้มาตั้งแต่เดือนสิงหาคมปีก่อน หลังจากย้ายมาอยู่ในหมู่บ้านเหล่าเพื่อนร่วมห้องของเขาน่าจะเติบโตขึ้นอย่างสมวัยและแข็งแรง แต่พอได้พบกันอีกครั้ง เพื่อนๆ กลับผ่ายผอมและตื่นกลัวอยู่ตลอดเวลาจนดูเหมือนอ่อนวัยลงกว่าเดิมมาก

^๒ ของเล่นของเด็กผู้หญิง มีลักษณะเป็นผ้าที่เย็บเป็นลูกกลมเล็ก ๆ ใส่เมล็ดถั่วเขียวหรือถั่วเมล็ดเล็ก ๆ ไว้ข้างใน

พวกเขาหัวน้ใจกับการต้องอยู่ไกลพ่อแม่ท่ามกลางความหิวโหยบน
ผืนดินที่ตนไม่รู้จัก หรือไม่ก็หวาดกลัวเงาของภูตผีที่ซ่อนเร้นในราตรีของ
ดินแดนดังกล่าว วันเวลาเช่นนั้นดำเนินมาเนิ่นนาน

พวกเขายังไม่รู้ว่ามีเรื่องน่าประหลาดยิ่งกว่านั้น

ในวันนั้นเพื่อนร่วมห้องเหล่านี้ไม่ได้หยุดเกี่ยว

ก็เลยคิดว่าความอ้างว้าง ความหิวโหย และผีสาปเป็นเรื่องน่ากลัว
แต่ชินชามากแล้ว

ไม่กลัวทั้งความอ้างว้าง ความหิวโหย และผีสาป

เขาคิดว่าเรื่องเล่าของชายชราฟังดูราวกับเคยเกิดขึ้นจริง และนิทาน
ปรัมปราก็เป็นสิ่งน่าขนลุกขนพอง ในเมื่อระหว่างฟังนั้นมองไปก็เห็น
ตึ๊งเขาดำทะมึน และทุกครั้งที่ลมพัดก็ได้ยินเสียงใบไม้เสียดสีกันในป่า
แห่งเทพเจ้าของศาลเจ้าเก่าแก่

กระนั้นก็แค่ที่น่าขนลุก เขาไม่กลัวเลยสักนิดเดียว

ช่วงพักจากการฟังนิทานปรัมปรา เหล่าหญิงชราที่เป็นผู้ดูแลหอพัก
ก็เดินแจกลูกอมคาราเมลและลูกอมชนิดอื่นๆ ที่วางมาบนตะแกรงไม้ไผ่
เพื่อนร่วมห้องกระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันตาเห็น ความตื่นเต้น
อันไม่อาจปิดบังแปรเปลี่ยนเป็นเสียงกระซิบกระซาบไปทั่วบริเวณ

ทุกครั้งที่พ่อแม่ของเพื่อนร่วมห้องหลายคนเดินทางไกลมาเจอ
หน้าลูกๆ พวกเขาจะเอาลูกอมบรรจุกระป๋องและลูกอมคาราเมลมาฝาก
ทีละเล็กละน้อย แม้จะเป็นขนมที่เก็บได้นาน แต่ปัจจุบันหาซื้อได้ยาก

เวลาเด็กๆ ลือกันว่าพ่อแม่ของใครมาเยี่ยมแล้วนำลูกอมคาราเมล
หรือลูกอมบรรจุกระป๋องมาให้ พวกครูจะตักเตือนและจับทุกคนนั่งคุกเข่า

ต่อให้เป็นของที่ได้จากพ่อแม่ของตัวเองก็จริง แต่การเก็บไว้คนเดียว
ก็ถือเป็นความละโมภ ฉะนั้นครูจะเก็บของพวกนี้ไว้เพื่อแจกจ่ายให้ทุกคน
อย่างเท่าเทียมกันในภายหลัง

มีข้อห้ามว่า ห้ามพ่อแม่ส่งเสบียงให้เฉพาะลูกตัวเอง แต่ต้องแจกจ่าย
ให้เด็กทุกคนอย่างเสมอภาค

เหล่าเพื่อนร่วมห้องต่างเฝ้ารอว่าครูจะแจกของพิเศษเหล่านั้นให้

พวกตนเมื่อไร ความรู้สึกยาวนานราวหนึ่งวันเหมือนฝันปี

แล้วในที่สุดก็ถึงเวลาได้รับสมบัตินั้น ครูเอามาแจกในวันพิเศษที่มีงานเทศกาลแบบนี้ เรียกว่าคุ้มค่าที่รอคอยมาตลอด

มีเฉพาะช่วงเวลานี้ที่ช่วยบรรเทาบรรยากาตอันน่าสะพรึงกลัวได้ กลิ่นหอมหวานอบอวลที่เพียงแค่อสูดกลิ่นก็หวานเข้าไปถึงในปาก ลอยล่องมาอย่างอ่อนละมุนพร้อมความรักจากพ่อแม่ผู้ที่โบหน้าและเสียงเลือนรางไปจากความทรงจำมากขึ้นเรื่อย ๆ

ในมือของชินโซก็มีลูกอมเม็ดหนึ่งที่ได้รับแจกมาเหมือนกัน มันดูประดุจอัญมณีแสนสวย

ลูกอมคาราเมลกับลูกอมชนิดอื่นๆ ยังมีเหลืออีกมากมายบนตะแกรงไม้ไผ่ หากคำนวณปริมาณที่เหลืออยู่เทียบกับจำนวนเพื่อนร่วมห้องแล้ว หนึ่งคนน่าจะได้รับสองถึงสามเม็ดกระมัง

ตอนนั้นเองที่หัวหน้าห้องชื่อเคนทาโร่ลุกขึ้นยืนอย่างกะทันหันแล้วเดินออกไปยืนต่อหน้าทุกคน เสียงจ๊อกแจ้กหายไปทันที

ตั้งแต่เคนทาโร่เดินทางมาถึงผืนแผ่นดินนี้ เขาโดนพวกเพื่อนร่วมห้องที่ชอบใช้ความรุนแรงเล่นงานจนกลายเป็นหัวหน้าห้องผู้สูญเสียความน่าเกรงขามไปโดยสิ้นเชิง เคนทาโร่ทางกระดาศที่มีข้อความเขียนไว้ พลังคอยปรับตำแหน่งของแว่นตาที่พังจากการโดนต่อยที่ท่าที่จะเลื่อนหลุดอยู่หลายครั้งให้เข้าที่ ครุมอบกระดาศแผ่นนั้นให้เขาก่อนที่งานเทศกาลจะเริ่มขึ้น

“ถึงทุกท่านที่โคโมริซึกะ ความกรุณาของท่านช่วยให้พวกเราได้ใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างสดใสแข็งแรง อีกทั้งยังเติมเปี่ยมไปด้วยความเป็นมนุษย์และสติปัญญา ขอขอบคุณที่เชิญพวกเรามาร่วมงานเทศกาลอันน่ารื่นรมย์ในวันนี้นะครับ พวกเรารู้สึกขอบคุณจากหัวใจที่ได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของงานเทศกาลอันสนุกสนาน จากนั้นไปที่ขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

เคนทาโร่อ่านข้อความอย่างอ่อนระโหย ถึงกระนั้นพวกครูก็ดูภูมิอก-

ภูมิใจอยู่ดี

เพื่อนร่วมห้องทุกคน แม้แต่พวกคนที่ชอบใช้ความรุนแรงต่างมองเคนทาโร่ด้วยสีหน้าหวังพึ่งพิง เคนทาโร่เพียงแต่ปรับตำแหน่งของแว่นตาให้เข้าที่อีกครั้งด้วยสีหน้าเหนื่อยล้าและอยากร้องไห้

เหล่าหญิงซารากิอชนมในตะแกรงไม้ไผ่เดินไปยังบริเวณที่พวกเด็กหนุ่มในท้องถิ่นรวมตัวกันอยู่

เสียงแหลมสูงที่ร้องยินดีย้ายไปดังอยู่รอบตะแกรงไม้ไผ่ ทุกคนหยิบลูกอมคาราเมลและลูกอมที่ยังเหลืออยู่เยอะเยอะไปจนหมดเกลี้ยงทันที

พวกเพื่อนร่วมห้องอ้าปากค้างขณะจ้องมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วหลังจากนั้นก็กักสมบัตินิ่งเฉยขึ้นเดียวที่เหลืออยู่ในมือไว้แน่นเพื่อไม่ให้สูญเสียมันไป

นี่คือการแจกจ่ายอย่างเสมอภาคตามที่พวกครูบอก

เสียงที่พ่อแม่ของทุกคนนำมาให้เพราะคำนึงถึงลูกของตัวเองกลับถูกนำไปปรนเปรอคนอื่นเกือบหมดด้วยดุลยพินิจของครู

นอกจากนี้ ต่อให้รวมส่วนที่มอบให้เด็กในท้องถิ่นทั้งหมดแล้ว ขนมที่อยู่บนตะแกรงไม้ไผ่ก็ยิ่งดูน้อยกว่าความเป็นจริง เสียงที่เหลืออยู่หายไปในทันใด

“เอาละๆ เรื่องต่อไปเอาเป็นเรื่องอะไรดีหนอ”

ชายซารากิยามะประหนึ่งจะเพิ่มความน่ากลัวให้มาหาทุกคนอีกระลอก พอเห็นเขาเปลี่ยนไปไม่มีสีหน้าของนักเล่าเรื่อง บรรยายาศกดดันรอบบริเวณก็กลับคืนมา เหล่าเพื่อนร่วมห้องยังไม่ฟื้นตัวจากกันบึ้งแห่งความลึนหัว ความหวาดกลัวครั้งนี้คงเป็นดังสายฝนที่สาตซัดให้พวกเขาอิงคู้ตัวลงด้วยคลื่นอารมณ์ต่างๆ

ชินโซยึดตัวตรงและเงยหน้าอยู่คนเดียวในบรรดาเด็กเหล่านั้น

นักเล่าเรื่องเริ่มเล่านิทานปรัมปราว่าหวาดผวาทันทีในคำคืนแห่งเทศกาลไฟอันไร้ซึ่งกองไฟและเสียงดนตรีประกอบงานเทศกาล

เมื่อการเล่านิทานยามราตรีสิ้นสุดลง เด็ก ๆ ก็ได้รับอนุญาตให้กินขนมที่ไหนก็ได้ที่ราบใดที่ยังอยู่ในเขตศาลเจ้า

มานาโกะนั่งกอดเข้าอยู่คนเดียวบนบันไดหิน ท้ายทอยอันผอมจนน่ากลัวว่าจะหักของเธอโผล่ให้เห็นจากปกเสื้อเซตเนื้อบางที่ใสจนเก่า เนื่องจากเธอแสบผอมกลางศีรษะเป็นทรงกะลาครอบ หน้าผากซึ่งกลมอยู่แล้วจึงโปนขึ้นมาจนเห็นกระดูก แก้มชูปตบของเธอไร้สีเลือดแบบที่เด็กควรมี ประกายในแวตาคู่ นั้นมีดมัวลงกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด

เธอเงยหน้ามองซินโซที่ยืนอยู่ข้าง ๆ แล้วถอนหายใจยาวราวกับวิญญาณจะหลุดออกจากร่าง

“ได้มาแค่เมล็ดเดียวเอง...”

เธอคงกินขนมที่ได้รับมาหมดแล้ว

เนื่องจากரசหวานเพียงเศษเสี้ยวกระตุ้นให้รับรู้ความหิวของตัวเอง มือเล็กจ้อยของเด็กหญิงจึงกำโอะทะตามะลวดลายคาระคุสะ^๓ เล่นเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกนั้น แม่ให้มานาโกะเก็บโอะทะตามะไว้ตอนส่งเธอมาที่นี่ โอะทะตามะสีแดงชาดและสีฟ้าเข้มซึ่งมีถั่วคั่วอัดแน่นอยู่ข้างในคือทรัพย์สินสองอย่างสุดท้ายของมานาโกะและทำหน้าที่แทนเครื่องรางให้กับเธอ จำได้ว่าเคยมีอันที่สามที่เป็นสีเขียวอมเหลืองด้วย ทว่าตอนซินโซมาถึง โคโมริซึกะก็พบว่ามันหายไปเรียบร้อยแล้ว

“ทุกคนก็ได้เมล็ดเดียวเหมือนกันหมดนั่นละ มานาโกะ”

แค่เรื่องขนมเรื่องเดียวก็ทำให้มานาโกะน้ำตาซึมแล้ว เธอไม่เพียงกลายเป็นคนขี้กลัว แต่ยังกลายเป็นคนขี้แค้นด้วย

“แต่เด็กชนบทได้เยอะกว่านั้นนะ”

น้องสาวของเธอไม่ใช่คนเข้มแข็งเท่าใดนักมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว กระนั้นเธอก็เคยพูดจาอวดดีและมีนิสัยชวนทะเลาะมากกว่านี้ แต่หลังจากมาใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ แค่ว่าเถียงบางอย่างกลับไป เธอก็ทำท่าจะร้องไห้ทันที

^๓ ลวดลายที่มีใบไม้ กิ่งก้าน หรือไม้เลื้อยเหยียดยื่นพันเกี่ยวกัน

หากคนไม่รู้เรื่องราวมาเห็นเข้า คงมองว่าเป็นการเอาแต่ใจของเด็กเสียคน กระนั้นมานาโกะก็เชื่อว่าเหตุผล ในเมื่อเด็กๆ ต่างทะเลาะกันไม่หยุดหย่อนกับอิคเคะหัวมันหรือฟักทองชิ้นเล็ก ๆ พอมาเป็นเรื่องการแจกขนมก็เลยสัมผัสได้ถึงความอยุติธรรมมากยิ่งขึ้น

กลุ่มเด็กชายเจ้าถิ่นสี่ถึงห้าคนส่งเสียงจี้ว้าวสนุกสนานอยู่หน้าศาลเจ้าหลัก เด็กชายตัวโตที่อยู่ตรงกลางรวบรวมขนมของทุกคนแล้วแบ่งปันส่วนใหม่ตามลำดับอำนาจ ได้ยินว่ามียาโมริ โคเฮ ที่เป็นผู้จัดแจงแบ่งปันส่วนคือหัวใจของพวกเข

“เด็กพวกนั้นแกล้งพวกเราเพียงเพราะพวกเราเป็นเด็กโตเกี่ยวคนในหมู่บ้านก็รู้กันหมดแท้ ๆ”

ร้องทุกข์ไปก็คงเปล่าประโยชน์ เดิมทีงานเทศกาลนี้จัดขึ้นเพื่อเด็กๆ ในหมู่บ้าน พวกชินโซแค่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมได้โดยแลกกับทรัพย์สินที่มีอยู่เพียงน้อยนิดเท่านั้นเอง

“ฟังให้ดีๆ มานาโกะ แคะไม่ได้ขนมมันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก ทุกคนที่เ็นอุตุล้าห์ดูแลพวกเราด้วยความเมตตา เธอห้ามพูดแบบนี้อีกนะ”

“ก็พี่นะ”

แวตตาของมานาโกะคมกริบทั้งที่ยังมีน้ำตาคลอ

“กินอิมมาตลอดนี้นะ”

การจากบ้านมาช้ากว่าก็เป็นเหตุผลเพียงพอให้น้องสาวจะอิจฉาพี่ชายแล้ว

“ไม่ได้กินอิมสักหนอย ที่ไหน ๆ ก็ไม่ต่างกันหรอก”

“พีนอนอยู่ที่บ้านตลอด ไม่เคยนอนวัดด้วย”

เสียงของเธอดังขึ้นเรื่อย ๆ ตอนนั้นพวกเด็กที่อยู่รอบ ๆ หันมามองแล้ว

“มานาโกะ เบา ๆ สิ”

ชินโซปราม กระนั้นมานาโกะก็ไม่ฟัง

“พี่ไม่เคยกินกบไซโหมลละ”

ถึงตอนนี้ มานาโกะไม่ได้โมโหเรื่องความอยุติธรรมในการแจกจ่าย

เสปียงแล้ว ลูกอมเพียงเม็ดเดียวไม่ได้ลั่นสะท้อนเฉพาะความหิว แต่ยังรวมไปถึงจิตใจที่คิดถึงบ้านด้วย

“กับแม่ก็เหมือนกัน พี่คนเดียวที่ได้คุยกับแม่มาตลอดเลย”

เขาตึงแก้มน้องสาวก่อนเธอจะปล่อยโฮออกมา

ที่จริงเขาอยากจะพูดว่าหลอมเธอมากกว่า แต่ในเมื่อยกเรื่องพ่อแม่ขึ้นมา เขาก็ต้องหยุดเธอทันที

เด็กคนอื่นๆ ก็ฟังอยู่ด้วย ความรู้สึกคิดถึงบ้านนี้แหละคือศัตรูอันน่าพรั่นพรึงที่จะก่อวาระเบียบวินัย

“อย่าร้องไห้หน้า ทุกคนก็ทุกข์ใจเหมือนกันหมดนั่นละ เธออ่อนแอใจเสาะแบบนี้ แล้วจะไปสู้หน้าพ่อที่กำลังลำบากยากแค้นจนแทบต้องกัดก่อนเกลือกินได้ยังไง”

มานาโกะสูดจมูกสะอึกสะอื้น ทว่าก็เหยียดหลังตรงเมื่อคำนึงถึงเกียรติยศของบิดา เธอสะอื้นพลงพยกหน้าเบาๆ

“ขอโทษค่ะ”

เธอเอ่ยขอโทษที่ตัวเองร้องไห้ ฉะนั้นเขาต้องชมเชยเธอสักหน่อย

“ดีมาก เอาละ พี่ให้ส่วนของพี่นะ เท่ากับว่าเธอได้สองเม็ดเลยเห็นไหม”

ชินโซจับมือของมานาโกะให้แบออก จากนั้นจึงยัดลูกอมของตัวเองลงไปแล้วให้เธอกำไว้ ทั้งที่ได้ขนมเพิ่มตามที่หวัง แต่เด็กหญิงกลับไม่ยอมยืมให้ เพียงแต่มองชินโซด้วยใบหน้าที่กังวลแบบที่อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้

“พี่ไม่กินหรอก”

“พี่ไม่อยากได้ของแบบนี้หรอก”

เมื่อได้ยินคำตอบของชินโซ สีหน้าของมานาโกะก็ยิ่งมืดมนขึ้นอีก

“พี่แปลกไปนะ พี่ไม่ยิ้มเหมือนเมื่อก่อน เหมือนไม่ใช่มนุษย์แล้วอย่างนั้นแหละ”

“คนเราพอโตเป็นผู้ใหญ่ก็เลิกร้องไห้ พ่อไม่ร้องไห้ก็เลยเลิกยิ้มด้วยล่ะ”

ใช้ว่าเขาตอบแบบขอไปที เพราะตอนนั้นเขาคิดอย่างนั้นจริงๆ

“...พี่จำ แม่ปลอดภัยดีหรือเปล่า...”

มานาโกะเคยถามเรื่องนี้มาแล้วหลายครั้ง และคราวนี้จู่ๆ เธอก็ถามขึ้นมามากล้ายสัมผัสบางอย่างได้

“อ้อ ต้องปลอดภัยอยู่แล้วสิ มานาโกะ”

ชินโซเอ่ยคำโกหกที่เคยพูดมาแล้วหลายรอบนั้นออกมา

นับจากนั้นมานาโกะก็เอาแต่ก้มหน้า ชินโซเดินกลับไปยังสำนักงานของศาลเจ้าที่เงียบกริบคนเดียว ระหว่างเดินท่ามกลางความมืดมิด เขานึกถึงเรื่องที่ตัวเองโกหกน้องสาวเรื่อยมา แม้มันจะเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ตามที

ชินโซยังมีชีวิตรอดหลังจากวันที่ ๑๐ มีนาคม ปีโชวะที่ยี่สิบ (ค.ศ. ๑๙๔๕)

เด็กชายตามมาสวมทับกับกลุ่มอพยพล่าช้ากว่าคนอื่น

ในวันนั้นฝนเพลิงตกลงมาในโตเกียว แล้วแม่ก็ถูกเผาตายในทะเลเพลิงนั้น

เขายึดตัวไปใกล้หลอดไฟที่แขวนอยู่ตรงสำนักงานของศาลเจ้า

กระดาษบังแสงที่คลุมหลอดไฟเลื่อนหลุดจากตำแหน่งเล็กน้อย

ชินโซจึงขยับมันกลับเข้าที่ด้วยความระมัดระวังเพื่อให้แสงสว่างเล็ดลอดออกมาแม้แต่นิดเดียว

นี่แสดงให้เห็นถึงความประมาทของคนที่นี่เพราะคิดว่าปิดบานทึบ^๔เอาไว้แล้ว ตกกลางคืนที่ไรเด็กชายก็ค้างคาใจกับเหล่าฟีนไฟทุกที

คิดได้เพียงว่าพวกผู้ใหญ่ในหมู่บ้านหย่อนการระวังภัยอย่างเห็นได้ชัด

ต่อให้ไม่ค่อยเจอการโจมตีทางอากาศในชนบท แต่ในสถานการณ์ที่ราษฎรญี่ปุ่นต้องร่วมแรงร่วมใจป้องกันภัยการโจมตีทางอากาศอย่างในตอนนี้ การไร้จิตสำนึกเช่นนี้ก็เรียกว่าหละหลวมได้สถานเดียว ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดเราก็ต้องให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับสงครามศักดิ์สิทธิ์^๕ในฐานะพลเมือง

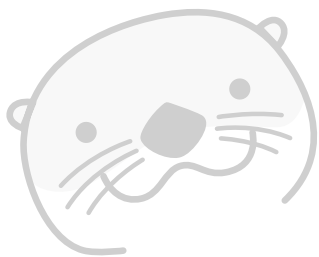
^๔ บานประตูหรือหน้าต่างทึบแสง ปิดเสริมบานกระจกอีกชั้นหนึ่งเพื่อกันลมหนาวหรือขโมย ในช่วงสงครามจะนำมาใช้ปิดบังแสงไฟ ป้องกันศัตรูเห็นแสงไฟจากแถวที่อยู่อาศัย

คฤหาสน์หลอน

ของจักรวรรดิ

ผู้คนในท้องถิ่นนี้คงปักใจเชื่อในมุมหนึ่งของจิตใจว่า แถบนี้จะไม่ตก
เป็นเป้าของการโจมตีทางอากาศ

พวกเขาเป็นบิตามารดรของชาติที่อยู่ระหว่างสงครามแน่หรือ
ช่างไม่รอบคอบในการพรางไฟเอาเสียเลย

ทดลองอ่าน

ฝนเห็นฝนเพลิงตกลงมา

นับจากวันนั้นก็ไม่ฝนอย่างอื่นอีก

ได้กลิ่นเถาถ่าน

ห้องฟ้ากำลังส่งเสียงร้อง

คล้ายเสียงคำรามต่ำดังอย่างต่อเนื่องจนสะท้อนเข้ามาในหู

เข้ามาใกล้ ห่างออกไป แล้วก็เข้ามาใกล้อีกครั้ง

ในไม่ช้าทุกอย่างก็ตกอยู่ท่ามกลางเสียงดังก็ก้องสะท้อนปฐพี

หว่า มันไม่ใช่เสียงฟ้าผ่า

ไม่มีทางฟังผิดไปได้

เสียงนั้นดังขึ้นเรื่อยๆ

ห้องฟ้ากำลังส่งเสียงร้อง

มีเสียงแหวกอากาศ

มาแล้ว

นับจากวันนั้นก็ไม่ฝนอย่างอื่นอีก

“ตื่นได้แล้ว!”

เสียงตะโกนของครูมาลีชาวะผู้ดูแลกลุ่มเด็กผู้ชายและเสียงตึกลง
ปลุกดังกึกก้องขึ้นในวัดเคงโคอันเป็นที่พักในเวลาตีห้า

ตอนลืมนี่มาตื่น ความง่วงงุนเหือดหายไปทันควัน เพราะโลกแห่งความฝันที่มองเห็นนั้นไม่ได้น่าอาลัยวาร์ณ เพื่อนร่วมห้องที่อยู่รอบข้างลุกขึ้นกันอย่างเอื่อยเฉื่อย

ชินโซหยิบชุดนักเรียนสีดำกับกางเกงขาสั้นตัวค่อนข้างยาวมาใส่ทันที เขาไม่มีเสื้อผ้าตัวอื่นที่พอจะดูได้นอกจากชุดนักเรียน เขาใส่หมวกเครื่องแบบนักเรียนไว้ได้ผ้าคลุมป้องกันศีรษะสำหรับรับมือการโจมตีทางอากาศ* และสวมรองเท้าออกกำลังกายคู่เดียวกับที่ใส่ตอนอพยพมาที่นี่ซึ่งเป็นรองเท้าคูเดียวที่รอดพ้นจากการถูกเผา

พอทุกคนเริ่มพับฟูกเก็บ เสียงจ๊อจกแจ็กก็ดังขึ้นในฉับพลัน พวกเขารีบออกไปตั้งแถวในสวน ต่อจากนั้นก็มีการเช็กชื่อและกายบริหาร

ทุกคนทำกิจวัตรประจำวันยามเช้าตรู่ประหนึ่งเครื่องจักรกล เนื่องจากใช้ชีวิตในฐานะผู้อพยพมานาน คนไหนไหวพริบดีก็ทำเสร็จทั้งที่ยังง่วงได้ การประคองสติในสภาพท้องหิวเป็นเรื่องที่ทรมานมาก ไม่อยากลืมนี่มาตื่นเลย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากทำให้ประสาทสัมผัสอันแหลมคมกลายเป็นอัมพาตไปนานๆ เช่นยามหลับ

กระนั้นก็ตาม หากครูเห็นใครมีท่าทางไม่แข็งขันหรือหย่อนสมถิคนที่อยู่ข้างคนคนนั้นก็จะต้องโดนทำโทษเพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบร่วมกัน ดังนั้น เพื่อนที่อยู่ข้างกันจึงเฝ้าดูท่าทีของกันและกันอย่างระแวดระวังและคอยสะกิดเตือนกันเอง

มีเฉพาะเวลาชักธงชาติและส่งจิตสักการะพระราชวังเท่านั้นที่พวกเพื่อนร่วมห้องจะตั้งอกตั้งใจ นี่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติทุกเช้าเช่นเดียวกับการเช็กชื่อและกายบริหาร ทว่าก็เป็นกิจกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ชนิดที่อีกสองอย่างเทียบไม่ติด

หลังจากนั้นพวกเขาก็รีบแต่งตัวแล้วไปรวมตัวกันที่อุโบสถ

ทุกคนเปล่งเสียงสวดมนต์ยามเช้าพร้อมกับเจ้าอาวาส ภาวนาจากใจ

*ใช้ป้องกันใบหน้าและลำคอจากสิ่งของที่ตกลงมา อีกทั้งยังช่วยเก็บผมไม่ให้ผมไหมไฟ

ให้วิญญาณของวีรชนหลับใหลอย่างสงบ

การหุงหาอาหารเริ่มขึ้นท่ามกลางแสงตะวันยามเช้า

รุ่งอรุณมาเยือนหมู่บ้านกลางหุบเขาแล้ว

หลังจากการทำบุญให้ผู้เสียชีวิตเสร็จแล้ว ช่วงเวลาของมือเช้าก็เริ่มต้นขึ้น มีแค่เวลานี้เท่านั้นที่ทุกคนขยับตัวกันอย่างรวดเร็ว อาหารวันนี้คือข้าวต้มใสจางใส่ก้านมัน เสิร์ฟพร้อมใบไช้ทำตอง

ชินโซรับรู้ได้ว่าเพื่อนร่วมห้องที่อยู่ข้างกันมองเปรียบเทียบปริมาณข้าวต้มของตัวเองกับของเขา

ปริมาณของทั้งสองขามไม่ต่างกัน เขาแลกเปลี่ยนกันได้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นก็จะไม่อาจห้ามการซื้อขายอาหาร และจะเกิดการติดสินบนหรือการชว้างขึ้น ดังนั้นห้องของพวกชินโซเลยถูกห้ามไม่ให้แลกเปลี่ยนกันไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอันใด

มือเช้าจบลงภายในระยะเวลาอันสั้น พวกเขายกโต๊ะยาวมาวางในโอบุสธแล้วนั่งลง จากนั้นชั่วโมงเรียนคาบเช้าก็เริ่มขึ้น

ครูมัตสึซากิผู้ดูแลกลุ่มเด็กผู้หญิงเดินมาที่วัดระหว่างชั่วโมงเรียน

หลังจากสนทนาบางอย่างกับครูมัตสึซากิ ครูมาสึซาวะก็หันมาบอกพวกเขาว่าให้เรียนกันเองไปก่อนแล้วเดินออกไป

“ได้ยินว่าช่วงนี้มีเด็กผู้หญิงตามมาสมทบเพิ่มอีกคนนะ เด็กคนนั้นนอนไม่หลับ ก็เลยเป็นลมตอนกลางวันบ่อยๆ”

เพื่อนร่วมห้องที่นั่งข้างกันกระซิบบอกชินโซ

เมื่อเดินลงทางลาดหน้าวัดเคงโคจะเจอหอประชุมสองชั้น พวกเด็กผู้หญิงพักอยู่ที่นั่นโดยแบ่งกลุ่มตามชั้นปีและห้องเรียน พวกครูอาจพากันไปดูอาการของเด็กคนนั้นก็ก็ได้

“ถึงเป็นผู้หญิง แต่อายุพอๆ กับพวกเรา น่าสมเพชนะ”

ชั่วโมงเรียนแยกชายหญิงมาตั้งแต่สมัยอยู่โตเกียว ฉะนั้นชินโซจึงไม่รู้จักนักเรียนหญิงคนที่ว่า แต่จะนอนไม่หลับก็ไม่แปลกหรอก เธอคงอยู่โตเกียวต่อด้วยเหตุจำเป็นบางอย่างเช่นเดียวกับเขา แล้วบ้านก็ถูกเผา

จนไว้ที่อยู่เหมือนกันด้วยกรรมัง

เขาคิดแบบนั้น ทว่าก็นิ่งเงียบไว้

ครุมาลีชาวละแวกไฉ่อย่างเข้มงวดว่าห้ามแพร่งพรายเรื่องการโจมตีทางอากาศให้เพื่อน ๆ รู้

การไม่ให้รู้สถานการณ์ในโตเกียวเป็นหนทางที่ดีที่สุดในการปกป้องชีวิตอันสงบสุขของบรรดาเพื่อนร่วมห้อง

หลังเกิดการโจมตีทางอากาศในครั้งนั้น ลุงฝั่งแม่มาเยี่ยมชินโซตอนกำลังตามหาอัฐิของแม่ในซากไฟไหม้

ชินโซงุนงงเล็กน้อย จำได้ว่าบ้านลุงกับบ้านชินโซแทบไม่ได้ติดต่อกันสักวันกันจนญาติเลย ลุงอายุห่างกับแม่ คงไม่ใช่พี่ชายที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับแม่สมัยยังมีชีวิตอยู่ เด็กขายนึกจนกว่าทำไมลุงที่ไม่ได้ติดต่อกันมานานถึงอุตส่าห์มาหาในเวลานั้น

เขาเพิ่งรู้จากลุงในตอนนั้นเองว่า แม่ได้บอกให้ลุงจัดการให้ชินโซอพยพในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นอย่างตอนนั้น

สถานีรถไฟที่ลุงพาไปมีผู้คนที่รอดพ้นจากไฟสงครามแน่นขนัด

ชินโซมีสภาพเหมือนเปลือกว่างเปล่าจนลุงต้องกึ่งบังคับกึ่งจูงให้ขึ้นรถไฟ เขาแทบจะจำเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างทางไม่ได้เลย ลุงเป็นคนเงียบขรึม พวกเขาจึงไม่ได้สนทนากัน

ยังเป็นญาติที่ไม่ค่อยได้มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างเขา ลุงก็คงยังตัดสินใจลำบากกว่าจะอย่างไรกับชินโซหลังจากที่อพยพได้สำเร็จเรียบร้อยกรรมังถึงกระนั้นลุงก็ช่วยออกค่าฟูกและค่าใช้จ่ายในการอพยพเป็นจำนวนเงินสิบเยนต่อเดือน แม้ชินโซจะไม่ค่อยรู้จักลุง แต่มั่นใจว่าลุงของเขาคนนี้คงเป็นคนซื่อตรงต่อหน้าที่

พอเปลี่ยนจากรถไฟไปนั่งรถจักรไอน้ำ แล้วเปลี่ยนจากรถจักรไอน้ำไปนั่งรถเมล์พลังงานถ่านหิน ชินโซก็หันไปมองนอกหน้าต่างโดยไม่ตั้งใจ รถที่เขา นั่งอยู่วิ่งข้ามแม่น้ำสายมหิมาที่มีน้ำไหลเอื่อยแล้ววิ่งเลียบแนวเข้าไปในหุบเขา

เมื่อพ้นช่องเขาที่ยาวลึกและฝั่งซ้ายขวาหุบแคบลงเรื่อย ๆ เขาก็

เดินทางมาถึงผืนดินที่แวดล้อมไปด้วยเทือกเขารูปร่างละม้ายกับเอาหมวก
สานไม้ไผ่มากองซ้อนกัน

และแล้วเขาก็ได้พบมานาโกะอีกครั้งทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้เอาสัมภาระไปวางเสีย
ด้วยซ้ำ

น่าอัศจรรย์ใจจริง ๆ ตอนรับร่างของมานาโกะที่วิ่งเข้ามาหาไว้ใน
อ้อมแขน ชินโซเพิ่งตระหนักได้เวลานั้นเองว่าตนมุ่งหน้ามายังดินแดนที่
น้องสาวผู้เป็นสายเลือดเดียวกับตนที่ยังมีชีวิตอยู่เพียงคนเดียวอาศัยอยู่
แต่แทนที่น้องสาวซึ่งไม่ได้พบกันนานจะเติบโตขึ้น เธอกลับดูตัวเล็กลง
เสียอย่างนั้น เขาตกใจตอนที่เธอถอดเขาแล้วร้องให้ออกมาแบบไม่มีเสียง

ชินโซได้ฟังจากมานาโกะในขณะนั้นเองว่าหมู่บ้านแห่งนี้ชื่อโคโมริซึกะ
เป็นหมู่บ้านกลางหุบเขาอันเงียบสงบ เสมือนถูกตัดขาดโดยสมบูรณ์
จากสงครามและเหตุการณ์ในโลกปัจจุบัน

ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่เขากลับฝันถึงการโจมตีทางอากาศทุกคืนตั้งแต่
มาอาศัยอยู่ที่นี้ หลังจากรู้ตัวว่ามันคือความฝัน เขาก็เลิกสะดุ้งตื่น ทว่ามัน
ทำให้เขารับรู้ถึงโลกแห่งความเป็นจริงได้เลือนรางแม้แต่ในช่วงเวลาระหว่าง
วัน รวากับแสงไฟลวกขึ้นรุนแรงที่เส้นประสาทบนผิวหนังยังคงเป็นอัมพาต
แม้จะรักษาหายแล้วก็ตาม

สิ่งที่ทำในทุก ๆ วันคล้ายกันเกือบทั้งหมด แต่ชีวิตของผู้อพยพ
ก็มีกิจกรรมมากมายให้ทำจนไม่มีเวลาว่าง

ตราบใดที่การใช้ชีวิตของผู้อพยพคือการฝึกใช้ชีวิตในกองทัพบก ก็ย่อม
ต้องมีการฝึกทหารรวมอยู่ด้วย เป็นต้นว่า การจดจำสัญญาณธงและ
รหัสสมอร์สที่ส่งสัญญาณทางคลื่นวิทยุ รวมถึงการฝึกปฏิบัติการอย่างการ
เคลื่อนทัพระยะไกลและการคลานคอกพร้อมถือดาบไม้หรือปืนไม้

ทุกสิ่งก็เพื่อมอบการฝึกฝนขั้นพื้นฐานให้แก่ราษฎรของจักรวรรดิ
ผู้จะแบกรับยุคสมัยถัดไปและบรรลุเป้าหมายของสงครามศักดิ์สิทธิ์ในครั้งนี้

การทำงานง่าย ๆ บนภูเขาที่ต้องเข้าไปในป่าก็เป็นเรื่องราวปกติในชีวิต
ประจำวันเช่นกัน

การเก็บกิ่งไม้แห้งเพื่อใช้เป็นเชื้อเพลิงในการดำรงชีพและการตัดหญ้าเป็นอาหารให้ปศุสัตว์คือกิจกรรมที่ขาดไม่ได้ นอกจากนี้ยังต้องเก็บใบไม้ที่ตกตามพื้นมาทำปุ๋ยหมักเพื่อหว่านในไร่ และรวบรวมน้ำมันสนที่ใช้เป็นเชื้อเพลิงทดแทนสำหรับเครื่องบินรบตามปริมาณที่ได้รับมอบหมาย

ระหว่างที่คุ้นเคยกับชีวิตที่นี่ในสภาพที่ประสาทมลพิษที่ลดลง เวลาที่ผันผ่านไปในช่วงปริบตา รู้สึกตัวอีกทีดอกไอริส^๒ ก็บานแล้ว

และแล้วอีกหนึ่งวันที่รับรู้ความเป็นจริงได้เลื่อนรางจนแยกกับเมื่อวานไม่ออก ก็กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

พอได้ยินว่าวันนี้ครูให้เรียนด้วยตัวเองเพราะสาเหตุเดิมอีก เหล่าเพื่อนร่วมห้องก็แยกย้ายแล้วเริ่มเดินออกจากวัด ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ครูก็ยังลดชั่วโมงเรียนลงและให้เรียนกันเองมากขึ้น แต่ไม่มีใครหยิบตำราเรียนขึ้นมาทางเลยสักคนเดียว

เวลานั้นน้อยนิดที่ไม่ต้องฝึกฝนหรือใช้แรงงานนี้แหละที่มีเรื่องต้องทำ ทุกคนพากันละทิ้งการศึกษาหาความรู้แล้ววิ่งวนภายในหมู่บ้านเพื่อหาอาหารให้ตัวเอง

แม้จะละเลยการเรียนด้วยตัวเอง แต่การจัดหาเสบียงก็ไม่ใช้การเล่นสนุกและไม่ใช้เรื่องปลดปล่อย พวกเด็กอพยพทนหิวไม่ไหวจนกินทุกสิ่งที่ยกินได้ สิ่งมีชีวิตทุกชนิดในละแวกใกล้เคียงลดจำนวนลงอย่างเห็นได้ชัด สร้างความขุ่นเคืองให้เหล่าเด็กชายในท้องถิ่นเป็นอย่างมาก

เด็กในท้องถิ่นเริ่มใช้ความรุนแรงกับเด็กอพยพ ฝ่ายเด็กอพยพก็ตอบโต้อย่างต่อเนื่อง เรื่องลูกกลมจนเกิดการปะทะกันอย่างรุนแรง ไม่น่าเชื่อว่าเป็นฝีมือเด็ก

ฝ่ายเด็กท้องถิ่นเกรงว่าผู้ใหญ่จะเข้ามาแทรกแซง ระยะนี้ก็เลยหลีกเลี่ยงการจู่โจมเด็กอพยพอย่างเปิดเผย รอบวัดเคงโคอันเป็นที่พักอาศัย

^๒ ดอกไอริสหรือดอกขานาโซโบะ เป็นดอกไม้ที่บ้านพร้อมฝนแรกของปีช่วงหน้าร้อน ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่าเรื่องต่างๆ กำลังจะเกิดขึ้น เสมือนดอกขานาโซโบะที่นำความชุ่มฉ่ำมาสู่ผืนดิน

ของเด็กอพยพ ถือว่ามีการขีดเส้นแบ่งเขตในระดับหนึ่ง อีกฝ่ายยอมให้เด็กอพยพมีเอกราชในขอบเขตอันคับแคบของตนเองได้ในที่สุด

ทว่า เสบียงที่หาได้ในเขตแดนเล็กจ้อยแห่งนี้ก็ไม่มากมายอะไร ในไม่ช้าพวกเขาก็เริ่มสำรวจหากระทั่งสิ่งมีชีวิตที่ดูอย่างไรก็ไม่เหมาะจะเป็นของกิน แล้วกินมันเข้าไปทั้งตัว

พวกเขาทำเรื่องเลื่องลืออันตรายอย่างการลอกหนังเป็นๆ แล้วรอเป็นเวลานานให้มันคายโคลนที่มีไส้เดือนดินออกมา^๓

พวกเขาประท้วงความทิวในลักษณะดังกล่าวจนกว่าจะถึงมือกลางวัน อาหารมือกลางวันคือซูปซุยทง^๔ ใส่ที่แทบไม่มีการปรุงรส เครื่องที่ใส่มามีเพียงรากมันเทศ หลังจากชดชุปรวกับสูบมันเข้าไป ช่วงเวลาของมือกลางวันก็สิ้นสุดลงในชั่วพริบตา

พอเก็บกวาดทำความสะอาดหลังมือกลางวันเสร็จเรียบร้อยก็มีชั่วโมงเรียนคาบบ่าย แต่วันนี้สามารถขอยืมห้องเรียนของโรงเรียนพลเมืองในหมู่บ้านได้

นักเรียนจึงตั้งแถวในบริเวณวัด ก่อนจะเริ่มเดินไปยังโรงเรียนพลเมือง โคโมริซึกะอันเป็นจุดหมายปลายทาง

ดูอย่างไรหมู่บ้านกลกิรรมที่พบเห็นระหว่างทางก็ปราศจากวีแววของการสู้รบ เพื่อนร่วมห้องร้องเพลง ‘พวกเราคือลูกหลานแห่งท้องทะเล’^๕ โดยพร้อมเพรียงกันขณะเดินอยู่บนสะพานข้ามลำธาร

หมู่บ้านนี้มีลำธารและแม่น้ำขนาดเล็กหลายสายที่ไหลมาจากภูเขารอบๆ

โคโมริซึกะตั้งอยู่กลางหุบเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็มีทั้งโรงเรียนและไปรษณีย์ ไม่ใช่หมู่บ้านขนาดเล็กเหมือนอย่างที่จินตนาการมาได้ยินว่าเป็นหมู่บ้านกลางหุบเขา

^๓ งูอามามิคาจิสะ เป็นงูที่กินไส้เดือนดินเป็นอาหาร

^๔ ซูปใส่ก้อนแป้งสาลี

^๕ เพลงสำหรับเด็กที่แต่งโดยกระทรวงศึกษาธิการญี่ปุ่น ปรากฏครั้งแรกในตำราเรียนร้องเพลงสำหรับเด็กประถมที่ตีพิมพ์ใน ค.ศ. ๑๙๑๐

ว่า นอกจากภูเขาดันโนะที่อยู่ทางทิศตะวันออกแล้วก็มีภูเขาล้อมรอบอีกสามด้าน บนยอดเขากียังมีภูเข่อีกลูกซ้อนอยู่ เป็นเช่นนั้นต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ จนบีบให้หมู่บ้านดูลึกลับหมอบตัวอยู่กลางหุบเขา

ภูเขารอบ ๆ ไม่ได้สูงชันเลย

เพียงแต่มีป่าไม้รกรกรึ่ม ต้นไม้ก็ใหญ่โตเก่าแก่และมีตะไคร่น้ำขึ้น หมู่บ้านแห่งนี้จึงมักปกคลุมไปด้วยหมอกที่ลอยออกมาจากส่วนลึกของภูเขาที่แสงอาทิตย์ส่องไม่ถึง

เมื่อเดินไปทางทิศตะวันออกก็เห็นภูเขาดันโนะอยู่ตรงหน้า

จังหวะที่ท่อนที่เจ็ดของเพลง ‘พวกเราคือลูกหลานแห่งท้องทะเล’ จบลง เป็นจังหวะอันดีที่เหล่าเพื่อนร่วมห้องจะกระซิบกระซาบกัน ‘ได้ยินว่า ภูเขาลูกนั้นคือที่ที่นางปีศาจสิงสถิตอยู่’

ถนนที่สร้างจากโคโมริซึกะไปทางทิศตะวันออกทอดผ่านตีนของภูเขาลูกนั้นก่อนจะนำทางสู่เมือง กล่าวคือ เวลาเข้าออกหมู่บ้านโคโมริซึกะจะเดินผ่านหน้าภูเขาดันโนะนั้นเอง

บรรดาเพื่อนร่วมห้องที่เกลียดการทำงานบนภูเขาในเวลาใกล้พลัดพากันไล่ถอก เพราะเวลาที่ขอยืมห้องเรียนในเมืองเพื่อใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างวันนี้ พวกเขาจะไม่ต้องใช้แรงงานจนถึงเย็น

ท่าทางพวกเขาจะโดนชู้ด้วยเรื่องเล่าเกี่ยวกับภูตผีประจำถิ่นกันตั้งแต่ก่อนมีงานเทศกาลครั้งนั้น

คำเตือนในวัดเก่าแก่สี่ด้านก็ช่วยบรรเทาภัยคุกคามจากการโจมตีทางอากาศได้ก็จริง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ฟื้นฟูความหวาดกลัวต่อภาพลงตาโบราณให้พวกเด็กๆ ได้ด้วย

โอโนโด้^๖ หรือเงรตาเดียว^๗ อาจไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาเป็นมิตรเหมือน

^๖ ปีศาจของญี่ปุ่น รูปลักษณ์เป็นพระตัวใหญ่ยักษ์ เชื่อกันว่าโอโนโด้ชอบออกมาข่มขืนมนุษย์ หรือไม่ก็ทำให้คนที่พบเห็นล้มป่วย

^๗ ปีศาจของญี่ปุ่น รูปลักษณ์เป็นเด็กหัวล้านที่มีลูกตาเดียวบนหน้าผาก โดยทั่วไปจะไม่ทำอันตรายใคร แค่อั้วลมาทำให้ตกใจเท่านั้น

อย่างที่ว่าเราฆ่ากันมันในโตเกียวก็เป็นได้ พวกมันอาจลึกลับน่าเกลียด น่ากลัว และอาจจะซ่อนตัวอยู่ในภูเขาใกล้ๆ หมู่บ้านชนบทอย่างนี้ก็เป็นได้

ในดินแดนท่ามกลางเทือกเขาอันเป็นฉากในตำนานพื้นบ้านนั้น ไม่ว่า จะมองไปทางไหนก็เห็นทัศนียภาพอันเป็นเมล็ดพันธุ์จินตนาการสยองขวัญ เวลาออกไปทางสถานีรถไฟที่เชื่อมถึงโตเกียวก็ยังมองเห็นภูเขาดันโนะ ความน่าพร่ำเพร้งของเรื่องเล่าขานที่สืบทอดกันมาจึงระบายทับเค้าหน้าของ พ่อแม่ที่เคยอยู่ในโตเกียวไปเสียหมด

ทิศใต้ซึ่งอยู่ทางด้านขวามือของพวกชินโซมีภูเขานาขนาดเล็กที่เรียกว่า ภูเขาโอคุโนะ

ภูเขาลูกนี้สงบสุข มีป่าที่เป็นกรรมสิทธิ์ร่วมกันของหมู่บ้านมาตั้งแต่ สมัยโบราณ บริเวณตีนเขามีหลุมหลบภัยที่จัดสรรให้แก่นักเรียน อพยพ

ด้านหลังภูเขาโอคุโนะ เป็นภูเขาที่ทวีความลึกซึ้งทันตาเห็น ภูเขา ทั้งสามลูกวางตัวแทบจะเป็นแถวเดียวกันในแนวขวาง เชื่อมต่อโอบล้อม หมู่บ้านและบดบังท้องฟ้าทิศใต้

ภูเขาคากระที่อยู่ลึกที่สุดและมีหมอกลงจัดมากที่สุดในบรรดาภูเขา สามลูกตั้งตระหง่านอยู่ตรงกลาง ทิศใต้ของหมู่บ้านโคโมริซึกะจึงพรมัว ในหมอกอยู่เป็นนิจ ส่วนภูเขาโอชิระและภูเขาางะงะด้านซ้ายด้านขวา ก็มีความลึกพอๆ กัน

ไม่ว่าจะเป็นภูเขาลูกไหน ต่างก็เต็มไปด้วยตำนานเช่นเดียวกับที่เต็มไปด้วยหมอก

หมอก ความหวาด และตำนานพื้นบ้านอันน่าพิศวงคือทั้งหมดของ แดนอพยพแห่งนี้

เมื่อเดินถึงละแวกโรงเรียน ก็เริ่มเห็นตุ๊กตาฟางตัวใหญ่ล้นมือผู้ริมถนน เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

คนในหมู่บ้านทำขึ้นเพื่อให้พวกมันรับเคราะห์ร้ายแทนผู้คน เดิม กำหนดไว้ว่า หลังจากตั้งพวกมันไว้ข้างไร่นาเป็นเวลาหนึ่งปี ก็จะมีการรวบรวม ไปเผาในงานเทศกาลไฟซึ่งจัดขึ้นเมื่อวันก่อน ทว่าพอจัดงานเทศกาลไฟ

ไม่ได้ พวกมันก็เลยถูกโยนทิ้งเอาไว้แบบนี้ เพราะกระทั่งไฟจากไม้ขีดหรือ
นุหรี่ก็อาจจะดึงดูดให้เครื่องบินรบของศัตรูมาเจอหมู่บ้านแห่งนี้ก็เป็นได้
คาดว่าปีหน้าหรือปีถัดจากนั้นก็คงใช้ไฟในงานเทศกาลไม่ได้อีกเหมือนเดิม
ดังนั้นเคราะห์ร้ายที่ไม่ถูกเผาคงได้แต่สะสมเพิ่มพูนไปเรื่อย ๆ ช่างเป็น
ผลกระทบจากสงครามที่ดูไม่อันตรายทุกซักร้อนเหลือเกิน

วิทยุและหนังสือพิมพ์ถูกเก็บซ่อนให้พ้นหุพันตาพวกชินโซ แต่การโจมตีทาง
อากาศน่าจะดำเนินไปอย่างต่อเนื่องในพื้นที่อื่นๆ ส่วนสถานการณ์ด้านอาหาร
ก็กำลังเลวร้ายลงอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ไร่ข้าวของคนหนุ่มที่เป็นแรงงานหลัก
ของหมู่บ้าน ขนาดสนามของโรงเรียนยังกลายสภาพเป็นสวนไปแล้ว

กระนั้นก็ตาม ว่ากันว่าอย่างน้อยเงาและรูปร่างของเครื่องบินรบของ
ศัตรูจะไม่โผล่มาให้เห็นในแถบนี้ แม้จะเกิดผลกระทบที่ทำให้สถานการณ์
ระอุขึ้นทีละน้อย แต่ไฟสงครามก็ยังอยู่ห่างไกลอยู่ดี

ทิวทัศน์ของที่นี่ปราศจากทั้งฝนเพลิงและสัญญาณเตือนภัยอันก่อให้เกิด
เกิดวังวนแห่งความวิตก คุณสงบสุขจนไม่คิดว่าเป็นประเทศเดียวกับทะเลเพลิง
ที่เขาได้เห็นเมื่อไม่นานมานี้ ชินโซกัดกรามทุกครั้งที่ได้เห็นชนบทอันสงบสุข
และทิวเขาที่อุดมสมบูรณ์ ไฟสงครามอยู่ห่างไกลก็หมายความว่าบริเวณนี้
อยู่ห่างจากวิกฤตการณ์ของเมืองเกิดที่ตนเคยอยู่

ในไม่ช้าก็เริ่มเห็นอาคารเรียนสองชั้นที่สร้างด้วยไม้ของโรงเรียน
พลเมืองโคโมริซึกะ

ตึกเรียนมีขนาดเล็ก แต่มีแท่นยืนสำหรับทักทายและแจ้งข่าวสาร
ในการชุมนุมตอนเช้าและเสาธงชาติครบถ้วน พอเดินเข้าประตูใหญ่ก็เห็น
ว่าด้านซ้ายมีมอสี่สิ่งปลูกสร้างอันโอ้อำสำหรับเก็บรักษาพระบรมฉายาลักษณ์
ของสมเด็จพระจักรพรรดิ พระฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระจักรพรรดินี
และพระบรมราชวินิจฉัยเรื่องการศึกษา^๔

^๔Imperial Rescript on Education ประกาศใช้ใน ค.ศ. ๑๘๙๐ เพื่อสร้างความ
ชัดเจนให้แก่แนวคิดขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการศึกษา เน้นหากกล่าวถึงรากฐานของคุณธรรมประจำชาติ
ญี่ปุ่น เช่น ความกตัญญูต่เวที และความจงรักภักดีต่อราชวงศ์

นักเรียนหยุดยืนหน้าสิ่งปลูกสร้างนั้นแล้วถวายนมคารพตามคำสั่ง
ของครูมาลีซาวะ

ชินโซยืนรำลึกเนื้อหาของพระบรมราชวินิจฉัยเรื่องการศึกษาที่ตั้ง
กังวานในสมองของตนเป็นเวลาครู่สั้นๆ

เสียงนั้นน่าเกรงขามและเยือกเย็นสุดหยั่ง แตกต่างโดยสิ้นเชิงกับ
เวลาครู่ใหญ่อ่านพระบรมราชวินิจฉัยด้วยความเคารพในวันจักรวรรดิและ
วันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระจักรพรรดิ

นั่นไม่ใช่เสียงของมนุษย์ เขาได้ยินมันเหมือนเสียงลมหรือคลื่นที่ดัง
ซ้อนกันหลายต่อหลายชั้น

ชั่วประเดี่ยวนั้น ชินโซรู้สึกราวกับว่าในใจเกิดความกระจ่างใสไร้เมฆ
หมอกบดบัง

เสมือนว่าสมเด็จพระจักรพรรดิผู้ทรงเป็นสมมติเทพ รวมทั้งทวยเทพ
ในสมัยโบราณได้เสด็จมาเยือนที่แห่งนี้และพระราชทานโอวาทให้ตนฟัง
โดยตรง ราวกับว่าตนกำลังโน้มฟังพระสุรเสียงท่ามกลางแสงสว่างอัน
เจิดจรัส

เด็กชายรู้สึกฮึกเหิมขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์

แน่นอนว่าเขาจดจำพระบรมราชวินิจฉัยความยาวสามร้อยสิบห้า
ตัวอักษรได้ขึ้นใจ ชินโซเอ๋ยเนื้อหาของพระบรมราชวินิจฉัยอยู่ในสมอง
ให้เสียงของตัวเองซ้อนไปกับคลื่นเสียงอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วยความเกรงใจ

‘...ยามใดเกิดวิฤต เจ้าจักอุทิศตนแก่ประเทศชาติด้วยความภักดี
องอาจแกลัวกล้า แลปกป้องความรู้โรจน์ของราชวงศ์แห่งจักรวรรดิอันยิ่งยง
เหนือสิ่งใด...’

ช่วงเวลาเพียงน้อยนิดทำให้ชินโซลืมทุกสิ่ง ทั้งเรื่องที่พ่อไม่กลับมา
ทั้งกลิ่นเหม็นตอนร่างของแม่ถูกเผา ทั้งสายลมร้อนระอุ ทั้งพายุซึ่เกล้า

เขาอยู่ท่ามกลางแสงสว่างอันเจิดจ้ายามรุ่งสาง สายลมเย็นสบาย
พัดมายังริมน้ำที่มีต้นอ้อเจริญงอกงาม หรือไม่กี่กำลังมองทะเลเมฆสีทอง
จากสวรรค์ พระบรมราชวินิจฉัยมักนำพาให้ชินโซนึกถึงโลกในอุดมคติ
ที่สอดคล้องกลมกลืนกันอย่างงดงามเสมอ

‘...เจ้าจักอุทิศตนแก่ประเทศชาติด้วยความจงรักภักดี อดอาจ แกล้วกล้า แลปกป้องความรู้โรจน์ของราชวงศ์แห่งจักรวรรดิอันยิ่งยงเหนือสิ่งใด...’ เพียงแค่นี้ก็ถึงประโยคนั้น ชินโซก็สามารถหยุดคิดเรื่องที่ทุกสิ่งทุกอย่างของตัวเองกำลังไหม้เกรียม และยังอยากทำประโยชน์ในสนามรบให้แก่ประเทศชาติในเร็ววัน

เขาอยากทำลายล้างศัตรูผู้ปล่อยเพลิงผลาญไหม้ไปถึงวิญญาณ
ก่อนที่ตัวเองในสภาพไหม้เกรียมจะล้มทรุด
อยากให้อาณัติมาถึงเร็ว ๆ

ชินโซเดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ที่ขอยืมมาซึ่งตั้งอยู่ด้านหลังสุดของห้องเรียนที่ขอยืมมาเช่นกัน จากนั้นก็หยิบมิดพับออกมาเหลาดินสอก่อนชั่วโมงเรียนจะเริ่มขึ้น มีแค่มิดพับ สมุดบันทึกเล่มเล็ก และดินสอเท่านั้นที่รอดพ้นจากการโดนเผาไหม้ได้ เพราะเขาเก็บพวกมันไว้ในกระเป๋ากางเกง

บัดนี้มิดพับที่พอซื้อใหม่ได้เป็นเพียงของดูต่างหน้าพอเท่านั้น แต่ยังเป็นของดูต่างหน้าแม่กับเมืองโตอีกด้วย

ครั้งหนึ่งในเมืองเคยมีการเรียกร้องให้ส่งมอบโลหะ ชินโซจึงเดินเข้าไปตรงจุดรับของเพื่อมอบสิ่งนี้ให้

ทว่าไม่รู้เพราะอะไร ทหารชาวกำลังรวบรวมสิ่งของที่ผู้คนนำมาส่งมอบจึงไม่ยอมรับมันไปในทันที เขากลับถามเสียอีกว่าชินโซได้มิดพับคุณภาพดีแบบนี้มาได้อย่างไร พอชินโซเล่าว่าได้จากพ่อที่ไปออกรบ ทหารคนนั้นก็ตริตรองสักพัก แล้วไม่นานนักก็แอบยึดมิดพับกลับไปใส่มือของชินโซโดยไม่ให้ใครเห็น

แน่นอนว่าการส่งมอบโลหะถือเป็นการให้ความร่วมมือในสงคราม และเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำ ชินโซจึงรู้สึกไม่ไหยิ่งกว่าผิวดาดที่อีกฝ่ายปฏิเสธเช่นนี้

ทว่าทหารคนนั้นก็เอาแต่จ้องชินโซเขม็งและส่ายศีรษะปฏิเสธไปมาท่าเดียว

หลังจากนั้นเด็กชายมีโอกาสนำมิดพับนั้นอีกหลายครั้ง ทว่า

ทุกครั้งที่คิดจะทำ เขาก็คิดถึงแววตาของทหารซรา ดังนั้นมิตพับจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ไปออกรบ และยังคงอยู่ในความครอบครองของชินโซมาจนถึงขณะนี้

ในไม่ช้าเสียงฝีเท้าดังกึกก้องก็ลอยมาจากกระเบื้องทางเดิน เสียงจ่อแจในห้องเรียนเงียบลงทันที ชินโซรีบเก็บมิตพับ

เมื่อหัวหน้าห้องสั่งให้ยืน นักเรียนก็ลุกขึ้นยืนโดยพร้อมเพรียง

บุคคลที่เปิดประตูเข้ามาไม่ใช่ครูมาลีซาวะ

เขาคือครูคามิโก โซจิ แห่งโรงเรียนพลเมืองโคโมริซึกะ

ครูคามิโกเป็นชายสูงวัย ตัวสูงขนาดต้องแหงนมอง รับผิชอบดูแลนักเรียนชั้นปีสูง ๆ มักหัวผมที่มีสีขาวแซมเรียบแปล้เป็นทรงแสกข้าง ในอัตราส่วนเจ็ดต่อสามอยู่เป็นนิจ เขาเหยียดหลังตรงเป็นประจำ เสียงโทนทุ้มต่ำแต่ดังกังวานดี ว่าลือกันว่าเวลาโกรธน่ากลัวยิ่งกว่าครูคนไหน ๆ

จะกลัวกันก็ไม่แปลก เพราะได้ยินว่าหลังจากถูกเรียกระดมพล เขาก็ได้รับบาดเจ็บที่สมรภูมิลบและเพิ่งกลับมาทำอาชีพครูได้ไม่นาน

สิ่งที่ขอหยิบบิ๊มไม่ได้มีแค่ห้องเรียนกับที่นั่ง

เนื่องจากในบรรดาครูที่ดูแลพวกชินโซไม่มีครูประวัติศาสตร์ ครูคามิโกจึงอาสารับผิดชอบสอนนักเรียนอพยพโดยไม่รับค่าตอบแทน

ชินโซเพิ่งจะเคยได้เรียนวิชานี้เป็นครั้งแรกในวันนี้

ครูคามิโกเดินขึ้นไปยืนบนแท่นสอน จากนั้นกวาดตามองนักเรียนที่เป็นคนนอกอย่างพวกชินโซ

“บางคนครูเพิ่งจะเคยเห็นหน้าเป็นครั้งแรกนะ สวัสดิ์ ทุกคน ครูชื่อคามิโก โซจิ การใช้ชีวิตที่หมู่บ้านแห่งนี้คงสร้างความไม่สะดวกให้พวกเธอหลายด้าน แต่ครูก็อยากจะช่วยเหลือด้านการเรียนของทุกคนให้ได้สักนิดก็ยังดี”

ภาพนักเรียนอพยพที่พร้อมใจกันนั่งตัวแข็งที่ต่อหน้าครูที่ไม่คุ้น อาจดูน่าขันก็เป็นได้ ครูคามิโกจึงยิ้มพร้อมกับเอ่ยขึ้น

“คงกำลังคิดกันใช่ไหมเล่า ว่าการเรียนจะเป็นประโยชน์ต่อพันธกิจ

ระดับชาติได้อย่างไร พวกเธออาจคิดว่าอยากเป็นทหารที่น่าภาคภูมิใจโดยเร็ว หรือไม่ก็คิดว่าการฝึกฝนด้านอาชีพน่าจะเป็นการทำเพื่อประเทศชาติมากกว่า แต่พวกเธอคิดผิดขนาดใหญ่มากทีเดียว หากสอนสั่งพวกเธอเฉพาะเรื่องที่มีประโยชน์ เราก็ไม่จำเป็นต้องมีโรงเรียนใช้ใหม่ แต่ทำไมประเทศของเราถึงให้พวกเธอเรียนที่โรงเรียนกันล่ะ”

ได้ยินว่าครูคนนี้น่ากลัว แต่น้ำเสียงของเขาฟังดูอ่อนโยนกว่าที่จินตนาการเอาไว้มาก

“นั่นเพราะสำหรับประเทศของเรานั้น การเรียนของพวกเธอสำคัญยิ่งกว่าการทำงาน ขณะนี้พวกเธอกำลังเรียนรู้สิ่งจำเป็นต่อการทำให้ประเทศแห่งนี้ยังคงเป็นประเทศญี่ปุ่นต่อไป หลังจากที่ผ่านพ้นการเสียสละผู้คนและสิ่งต่างๆ เป็นจำนวนมาก จนในที่สุดประเทศญี่ปุ่นก็ทำสงครามศักดิ์สิทธิ์ได้ลุกลาม หากพวกเธอไม่รู้เรื่องอะไรเลยนอกจากการต่อสู้และการกินประเทศของเราจะลำบาก”

สรุปคือการศึกษาเป็นการเตรียมพร้อมราษฎรที่ประเทศชาติปรารถนา คุรุคามิโกอูตส่าห์เลือกใช้ถ้อยคำที่เข้าใจง่ายเพื่อสื่อถึงความหมายนั้น ต้องเป็นเพราะเขาคำนึงถึงนักเรียนอย่างลึกซึ้งแน่นอน

“ชาวญี่ปุ่นเป็นชนชาติแบบไหน ทำอะไรมาบ้าง เคยตั้งใจจะทำสิ่งใด และได้เผชิญหน้ากับเหตุการณ์แบบใดบ้าง ถ้าพวกเธอเล่าสิ่งเหล่านี้ให้ลูกหลานของตัวเองฟังไม่ได้เลย ก็จะไม่มีการเข้าใจถึงความเป็นญี่ปุ่นอย่างแท้จริง ซึ่งก็เปรียบได้กับว่าชนชาติของประเทศทางไกลอื่นๆ ในโลกยังเหลือรอดในขณะที่ประเทศชาติของเราสูญสิ้น แต่หากพวกเธอปกป้องญี่ปุ่นที่อยู่ใใจของพวกเธอและสืบสานความเป็นญี่ปุ่นต่อไป ต่อให้เกิดวิกฤตการณ์ระดับชาติเพียงใด ประเทศของเราจะไม่หายไปไหน สิ่งนี้คือภาระหน้าที่อันสำคัญไม่แพ้ทหารทุกคน เป็นพระคุณล้นเกล้าที่สมเด็จพระจักรพรรดิทรงฝากฝังหน้าที่สำคัญให้พวกเธอทั้งหลาย ดังนั้นการมุ่งมั่นกับการศึกษาเล่าเรียนจึงเป็นสิ่งที่พวกเธอได้สนองพระราชประสงค์ของสมเด็จพระจักรพรรดิ จงกระตือรือร้นกับการศึกษาเล่าเรียนให้สมกับที่เป็นเด็กด้วยความรู้สึกขอบคุณเถิด”

เขาต้องเป็นครูที่ดีแน่ ๆ เพียงแต่ยังได้ฟังเรื่องนั้น ชินโซก็ยังจินตนาการไม่ออก

จินตนาการไม่ออกแม้แต่น้อยว่า หลังสงครามสิ้นสุดลงแล้วจะเป็นอย่างไรต่อไป

ชั่วโมงเรียนที่เข้าใจง่ายจบลงแล้ว ระหว่างเตรียมตัวเดินทางกลับ ครูคามิโกก็ส่งเสียงเรียกมาจากแท่นยืนสอน

“อ้อ โทโนะคุง เธออยู่ต่อสักเดี๋ยวนะ ครูมีเรื่องจะคุยด้วยเกี่ยวกับเส้นทางการศึกษาต่อ”

“โทโนะ ชินโซ มาตามทีครูคามิโกเรียกแล้วครับ!”

เมื่อมาอยู่หน้าห้องพักครู เขาเอ่ยแนะนำตัวเองดังสุดเสียงด้วยความระมัดระวัง ไม่อยากให้อีกฝ่ายปรามาสว่าเป็นผู้อพยพที่แค่อะบายยังทำไม่เป็นเลย

ครูคามิโกยิ้มพลางกวักมือให้เข้าไปหา

ผู้ที่รออยู่ในห้องพักครูไม่ได้มีเพียงครูคามิโกเท่านั้น ครูมาลีซาวะกับครูมัตสึซากิก็อยู่ด้วย

ชินโซยืนตัวตรงเท่าขีดไม้กระดุกกระดิกต่อหน้าครูทุกคน

เขาขยับเฉพาะสายตาลอบสังเกตสีหน้าของครูมาลีซาวะเพื่อหยั่งหาเหตุผลที่ตนถูกเรียกมาที่นี่

ครูมาลีซาวะเป็นครูวัยหนุ่มสอนวิชาการเสริมสร้างพละนาမ်ย เขาเป็นคนซีโมโหอยู่แล้วก็จริง แต่วันนี้ดูหงุดหงิดหนักกว่าทุกที เจ้าตัวหันไปมองประตูทางเข้าห้องพักครูอยู่บ่อยครั้ง สลับกับเคาะนิ้วอย่างงุ่นง่านลงบนแขนที่กอดอกอยู่

ครูคนนี้ลงโทษนักเรียนด้วยเหตุผลอันเหลือจะคาดเดา การลอบสังเกตสีหน้าของเขาอาจทำให้ชินโซต้องรับบทลงโทษด้วยกำปั้นก็เป็นได้ โชคดีที่ครูมาลีซาวะเดาะลิ้นโดยไม่ตระหนักถึงสายตาของชินโซที่จ้องมองไปเลยสักนิด

“ยังไม่มาอีกเระ ให้เรารอซะงะก”

ยังไม่ทันที่ครูมาลีชาวจะพูดจบ ก็มีเสียงเปิดประตูห้องพักครู ครูผู้ชายตัวผอมคนหนึ่งปรากฏตัว

“เอ่อ...ผมพามาแล้วนะคะครับ”

ครูร่างผอมเปล่งเสียงเบาหวิวอย่างขาดความมั่นใจตรงตามรูปลักษณะของเจ้าตัว ทำทางจะเป็นครูในท้องถิ่นนี้ เขาดูยังหนุ่มแน่น แต่สีหน้ากลับซีดเซียวเหลือประมาณ และมีภาพลักษณ์ว่าเป็นคนใจเสาะ อาจป่วยเป็นโรคบางอย่างก็เลยถูกทิ้งไว้ที่หมู่บ้านโดยไม่อาจไปสู้รบเพื่อประเทศชาติก็เป็นได้ ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็น่าเห็นใจเหลือเกิน

ครูคามิโกลุกขึ้นยืนแล้วพูดกับครูตัวผอมคนนั้น

“โอ้ เห็น้อยหน้อยนะคะ ครูโอโทะโมะ ผมรออยู่พอดีเลย เอาละพาเด็กคนนั้นมาทางนี้สิครับ”

ครูที่มีชื่อว่าโอโทะโมะพยักม้างให้ครูคามิโก จากนั้นก็พานักเรียนหญิงคนหนึ่งมายืนข้างชินโซ

ชินโซไม่คุ้นหน้านักเรียนหญิงคนนั้นเลย

พอได้รับคำขอบคุณ ครูโอโทะโมะก็วิ่งเหยาะๆ ออกไปนอกห้องพร้อมกับกัมศิระแปลกๆ ทำทางเกรงใจเต็มที่

เมื่อแผ่นหลังของเจ้าตัวไกลห่างออกไป ครูมัตสึซากิก็หัวเราะเยาะเบาๆ

“ฟังให้ดีนะ ครูเรียกโทโนะมาคุครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้วก็จริง แต่ก็อยากจะย้ำเอาไว้อีกรอบ”

ครูมาลีชาวเป็นคนเปิดเรื่อง สงสัยจะเผ้ารอการมาถึงของนักเรียนหญิงจนทนไม่ไหว

“พวกครูคอยเอาใจใส่หลายเรื่องเพื่อปกป้องการใช้ชีวิตของพวกเธอ ขนาดจดหมายพวกครูยังอุตส่าห์ตรวจสอบ แล้วก็ขอให้ครอบครัวของพวกเธอให้ความร่วมมือเท่าที่เป็นไปได้ เราบอกพวกเธอว่าเวลามาเยี่ยมลูก ให้เก็บเรื่องเหตุการณ์ในโตเกียวไว้เป็นความลับ พวกเธอก็เข้าใจความจำเป็นของเรื่องนี้ใช่ไหม”

ชินโซตอบว่าผมเข้าใจครับพลาซงข้าเลือกไปข้างตัว

เด็กหญิงที่เขาไม่รู้จักชื่อนิ่งเงียบไม่ตอบ อยู่ต่อหน้าครูแท้ๆ แต่เธอกลับทำตัวเอื่อยเฉื่อย เอาแต่ยืนเหม่ออยู่หนึ่งๆ อย่างเดียว

เธอสวมเสื้อเชิ้ตคอกลมสีขาวเปื้อนเขม่า ใส่กระโปรงเอี๊ยมสีน้ำเงินเข้มที่ดูโครโกลโส รวบผมยาวถักเป็นเปียเดียวและปล่อยให้มันตกห้อยลงแนบแผ่นหลัง เด็กผู้หญิงมักตัดผมสั้นเป็นประจำด้วยเหมือนกันเพื่อป้องกันเหา และโดยปกติก็จะใส่ชุดम्मเปะ^๔ ทว่าเด็กคนนี้ดูไม่เหมือนเด็กกอพพเลย ในขณะที่ตัวกันก็ดูไม่เหมือนเด็กในท้องถิ่นด้วยเพราะผิวไม่คล้ำแดด

ครูมาลีซาวะมองไปทางครูคามิโกแบบไม่ให้ดูจงใจ จากนั้นก็พูดเสียงดังขึ้นเล็กน้อย

“โทโนะ แกเล่าสถานการณ์ในโตเกียวให้ใครฟังบ้างรีเปล่า”

“เปล่าครับ ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง”

“แล้วทำไมไม่เล่า”

“เพราะอาจสร้างความสับสนุ่นวายโดยไม่จำเป็นครับ”

พอชินโซตอบ ครูมาลีซาวะก็พยักหน้าหงิกๆ ใหญ่อย่างพึงพอใจ

“อย่างนั้นก็ดีแล้ว นี่แหละถึงจะสมเป็นแบบอย่างของพลเมืองรุ่นเยาว์ เข้าใจรึยังอายะโอริ ว่าอะไรคือเหตุผลที่เธอห้ามเล่าสิ่งที่เห็นมาให้ใครฟัง สุ่มสี่สุ่มห้า”

ในที่สุดชินโซก็อ่านเหตุการณ์ออก

นักเรียนที่เพิ่งตามมาสมทบกับกลุ่มนักเรียนหญิงกอพพคงเป็นเด็กคนนั้น

เขาไม่เคยคุยกับเจ้าหล่อน แต่ชักเริ่มคลั่งคล้ายคลิบคลาว่าเคยเห็นหน้า ที่โรงเรียนตอนอยู่โตเกียว

ท่าทางเธอจะอยู่โตเกียวต่อและประสบกับการโจมตีทางอากาศเช่นเดียวกับเขา แล้วก็เอาเหตุการณ์นั้นไปเล่าให้ใครสักคนฟัง

“จากนี้ไปเธอก็เอาตามอย่างโทโนะซะนะ การกอพพไม่ใช่การลี้ภัย

^๔ ชุดทำงานของสตรีในหมู่บ้านกสิกรรม สามารถรักษาความอบอุ่นให้แก่ร่างกายได้ด้วย

แต่เป็นกลยุทธ์เพื่อประเทศชาติ สรุปลือพวกเราก็เหมือนอยู่ในกองทัพ จะมาก่อนกันให้เสียระบบระเบียบไม่ได้”

นักเรียนหญิงคนนั้นยังคงก้มหน้าไม่พูดไม่จา ทว่าคราวนี้ครูมาลีซาวะ ไม่ใส่ใจ กลับชำเลืองไปทางครูคามิโกอย่างภาคภูมิใจ ครูมาลีซาวะอาจรู้สึก ละเอียดใจเวลาอยู่ในถิ่นอพยพเหมือนกันก็ได้ อาจอยากแสดงให้ครูคามิโก ที่เป็นคนที่ถนัดเห็นเห็นว่า ตัวเองสอนสั่งนักเรียนได้อย่างละเอียดรอบคอบ ก็เป็นไปได้

กระนั้นครูคามิโกก็ดูจะไม่ได้รับรู้ถึงสายตาคู่นั้น

“โทโนะ ชินโซคุง อายะโอริ คานาเอะ ตอนนั้นเธอทั้งคู่อายุที่ โตเกียวย่อสิบนะ”

ครูคามิโกจ้องชินโซกับเด็กหญิงเซมิ่ง คานาเอะไม่แยหน้า ชินโซ จึงตอบคำถามคนเดียว

“เพราะผมทั้งแม่เอาไว้ไม่ได้ล่ะครับ”

กระทรวงมหาดไทยประกาศนโยบายเรื่องให้อพยพเป็นครั้งแรก ในเดือนกรกฎาคม ปีโชวะที่สิบเก้า (ค.ศ. ๑๙๔๔) ซึ่งก็คือปีที่แล้ว

ตอนแม่ถามว่าเขาจะอพยพหรืออยู่ต่อ ชินโซเลือกที่จะอยู่ต่อโดยไม่ลังเล ช่วงสิ้นเดือนสิงหาคมของปีเดียวกัน เขาจึงไปส่งเพื่อนๆ ที่โรงเรียน ซึ่งออกเดินทางเพื่ออพยพเป็นหมู่คณะ รวมทั้งมานาโกะที่ปะปนไปกับกลุ่มนั้น ด้วย

เขาอยู่โตเกียวต่อเพื่อดูแลแม่ที่ได้แต่ป่วยนอนจมอยู่บนเตียง อันเนื่องมาจากความกังวลที่พ่อผู้เดินทางไปสมรภูมิขาดการติดต่อไป แต่เหตุผล ไม่ได้มีเพียงเท่านั้น เมื่อก่อนเคยมีคนบอกเขาว่า การหลบหนีจากโตเกียว คือการกระทำของคนทรยศที่หลบหนียามประเทศบ้านเกิดเมืองนอนตกอยู่ในภาวะวิกฤต พ่อไปรบแท้ๆ เขาจะอาศัยเหตุผลว่าตัวเองเป็นเด็กทั้งแม่ไปไม่ได้

แต่แล้วแม่ก็โดนฝนเพลิงกระหน่ำใส่จนลวงลับ

สถานการณ์ของเด็กหญิงชื่อคานาเอะคนนี้น่าจะคล้ายคลึงกับเขา

“เธอคงขมขื่นน่าดูเลยสินะ”

เมื่อเห็นว่าน้ำตาของครูคามิโกมิน้ำตาคลอเล็กน้อย ชินโซจึงตอบด้วยเสียงอันดังยิ่งกว่าเดิม

“ไม่หรอกครับครู มันคือพันธกิจระดับชาติ ผมไม่ขมขื่นหรอกครับ”

พอได้ฟังคำตอบของเด็กชาย ครูคามิโกก็ผุดยิ้มบางอย่างอ่อนแรง

“ฮะๆ เธอช่างยอดเยี่ยมจริงๆ ยอดเยี่ยมมาก...”

ตั้งแต่โรงเรียนประถมศึกษาทั่วไปทั้งประเทศถูกตั้งชื่อให้ใหม่เป็นโรงเรียนพลเมือง พวกชินโซก็ไม่ใช่เด็กธรรมดาๆ อีกต่อไป พวกเขากลายเป็นพลเมืองรุ่นเยาว์ที่ถูกตั้งความหวังให้ต่อสู้และแบกรับประเทศชาติในอนาคตในฐานะไพร่ฟ้าของจักรวรรดิญี่ปุ่น

เขารู้สึกขอบคุณที่ครูเอาใจใส่ความรู้สึกเขาเช่นนี้ แต่หากมีคนถามว่ารู้สึกขมขื่นหรือเปล่า หน้าที่ของพลเมืองรุ่นเยาว์อย่างเขาก็คือการตอบว่าไม่ขมขื่นนั่นเอง

“แค่ปกติพวกครูก็สอดส่องดูแลทุกคนไม่ไหวอยู่แล้ว อย่าสร้างปัญหาโดยไม่จำเป็นเลยนะ”

ครูมัตสึซากิเอ่ยแทรกบทสนทนาระหว่างครูคามิโกกับชินโซ

“เพราะพวกครูก็ขาดคน”

ครูมัตสึซากิเป็นหญิงร่างท้วม น่าจะมีอายุมากกว่าครูมาลีซะวะ เธออุตริวัยกับการใช้ชีวิตในฐานะผู้อพยพ แถมยังบ่นพึมพำอยู่ทุกวันว่าชาวขงจื๊อที่ต้องนำทางนักเรียนมาที่โคโมริซึกะ

ที่ครูมัตสึซากิบ่นก็มีเหตุผล

กลุ่มของพวกชินโซนักเรียนอพยพเป็นส่วนเกินจากอัตรากำหนดของผู้อพยพที่ถิ่นอพยพจะรับไว้ได้

เดิมทีพื้นที่ที่ถูกกำหนดให้รับพวกเขาไว้คือเรียวกังหลายแห่งที่อยู่ห่างจากที่นี่ไปทางทิศตะวันออก ทว่าเกิดเหตุจำเป็นกะทันหันที่ทำให้ที่พักจำนวนหนึ่งไม่อาจรับเด็กไว้หมดทุกคนได้

โรงเรียนของพวกเขาก็ได้เกี่ยวจึงรีบเปิดประชุมครูเป็นการเร่งด่วนและเสาะหาถิ่นอพยพแห่งอื่นให้นักเรียนชายหญิงของแต่ละชั้นปี สถานที่

ที่หาพบจนได้ก็คือโคโมริซึกะที่ตั้งอยู่ห่างจากเมืองโตเกียวแห่งนี้เอง

ได้ยินว่าเรียวกังอันเป็นที่พักตามกำหนดเดิมมีกระทั่งบ่อน้ำพุร้อน การต้องออกห่างจากโรงเรียนเพื่อนำทางนักเรียนอพยพ ซ้ำร้ายยังต้องหลุดออกจากกองกำลังหลักมาที่โคโมริซึกะเช่นนี้ คงถือว่าเป็นเรื่องช่วยซ้ำ-ช่วยซ้อนสำหรับพวกครู

ครูมาลีชาวะกับครูมัตสึซากิถอนหายใจอย่างหงุดหงิดโดยพร้อม-เพรียง

“จะยังไงก็แล้วแต่ อายะโอริ เธออย่าพูดเรื่องเกินจำเป็นไปมากกว่านี้ ก็แล้วกัน ทั้งสองคนไปได้แล้ว”

มีเพียงครูคามิโกคนเดียวที่มองตามชินโซกับคานาเอะด้วยสีหน้าเป็นห่วง

“พี่ชายของมานาโกะจังเธอ”

ชินโซตั้งใจจะเดินกลับวัดทั้งอย่างนั้น แต่ก็ต้องหยุดเดินเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยชื่อมานาโกะด้วยเสียงเบา ๆ จนแทบเป็นเสียงกระซิบ

“รู้จักมานาโกะด้วยหรือครับ”

พอได้มองหน้าคานาเอะตรง ๆ ชินโซก็ตกตะลึงอยู่ในใจ

บริเวณใต้ดวงตาที่ลึกโหลและฉายแววว่างเปล่ามีรอยดำคล้ำสลักอยู่หลายชั้น ผมถักเป็นเปียแต่กระเซิงยุ่งเหยิงหลุดลุ่ย ตรงปากหลงเหลือกระทั่งรอยสกรปรกเหมือนปล่อยน้ำลายที่ไหลย้อยทิ้งไว้ให้แห้งเองโดยไม่เช็ด

การแต่งกายของเด็กกอพยพไม่ได้สวยงามอยู่แล้ว แต่นี่เธอเพิ่งตามมาสสมทบหยก ๆ จึงถือว่ามีสภาพเช่นนี้เข้าขั้นเลวร้ายกว่าได้

“อ้อ...อ้อ พอฉันบอกว่าเพิ่งมาจากโตเกียว...มานาโกะจังก็เลยดีใจเพราะคิดถึงที่นั่นนะ”

ปฏิกิริยาตอบสนองของคานาเอะเชื่องช้า ขนาดคุยกันอยู่เธอก็ยังเหม่อลอย บทสนทนาขาดความปะติดปะต่อเหมือนเวลาคุยกับคนที่กำลังใช้ความคิด

“ฉันนอนไม่ค่อยหลับ...มานาโกะจังก็เลยช่วยเป็นเพื่อนคุยกับฉัน

ตอนกลางคืน”

ทางกลุ่มของเด็กผู้หญิงนั้น ยัดนักเรียนหญิงสี่ห้องจากคนละชั้นปี เข้าไปอยู่ในหอประชุมด้วยเหตุผลว่านักเรียนปีสูงกว่าจะได้คอยดูแลนักเรียน ปีต่ำกว่าได้สะดวกขึ้น กลุ่มของเด็กผู้ชายก็รู้สึกอึดอัดที่ต้องไปอาศัยอยู่ในวัดหรือบ้านชานาเหมือนกัน แต่กลุ่มเด็กผู้หญิงคงรู้สึกอึดอัดยิ่งกว่า ก็เชื่อว่าพอเป็นอย่างนั้นแล้วนักเรียนหญิงต่างชั้นปีจะสนิทกันได้เสมอไป แต่ก็ทำให้นักเรียนบางส่วนสนิทสนมกันข้ามชั้นปีขึ้นมาได้เหมือนกัน

ชินโซเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรกว่ามานาโกะสนิทกับอายะโอรุ คานาเอะ คนนี้

“ตอนยังไม่คุ้นกับการอพยพ ใครๆ ก็นอนไม่หลับกันทั้งนั้นล่ะ”

“...ฉันนอนไม่หลับตั้งแต่ก่อนมาที่นี่แล้ว”

ชินโซเดาได้แล้วว่าสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายสภาพแย่คืออะไร

คานาเอะนอนไม่หลับตั้งแต่คืนที่มีการโจมตีทางอากาศแล้ว สภาพซบเซาที่เห็นนี่คงมีสาเหตุมาจากอาการนอนไม่หลับ และที่เธอเป็นลมตอนกลางวันก็คงเป็นเพราะเหตุนั้นเช่นเดียวกัน

“ผมเข้าใจ เพราะผมก็เป็นเหมือนกัน เธอฝันร้ายใช่ไหมล่ะ”

อาการของชินโซยังหยุดอยู่แค่การหลับไม่สนิททุกครึ่งเวลาอน แต่คานาเอะน่าจะกลัวการนอนหลับเป็นแน่ เพราะรู้ว่าตัวเองอาจตายระหว่างที่หลับอยู่ สถิติสมัยญูเอะเหมือนจะหลับไหล แต่ก็ยังหลงเหลืออยู่เล็กน้อย เพื่อให้สะดุ้งตื่นจากฝันร้ายได้ทุกเมื่อ และพร้อมรับสถานการณ์ยามที่ความเป็นจริงซึ่งอันตรายยิ่งกว่าฝันร้ายกระชั้นเข้ามา

คานาเอะไม่ตอบคำถามของเขา เพียงแต่พึมพำถามกลับมา

“ที่นี่...เป็นสถานที่แบบไหน...”

“ไม่รู้สิ ผมก็เพิ่งมาถึงได้ไม่นาน แต่การอพยพของพวกเราครบถ้วน คนที่นี่แหละนะ”

“เปล่า ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น...ที่นี่...ปลอดภัยหรือเปล่า”

คานาเอะเหม่อมองไปนอกหน้าต่าง

ใครๆ ต่างบอกว่าถีนอพยพเป็นสถานที่ที่ปลอดภัย ทว่ามันแค่ปลอดภัย

เมื่อเทียบกับเมืองหลวงเท่านั้นเอง ผู้รอดชีวิตจะกลายเป็นคนระแวงระวัง เธอคงรู้สึกวิตกเมื่อได้เห็นความหกละหลวมของผู้คนในพื้นที่นี้

ซินโซพอจะคาดเดาเกี่ยวกับความวิตกของคานาเอะได้

“หลุมหลบภัยของพวกเราตั้งอยู่ตรงตึฏฐาโอคุโนะครับ เดินไปทางทิศใต้นิดเดียวก็ถึง หมู่บ้านมีบริเวณกว้างขวาง บ้านก็ตั้งอยู่ห่างกัน น่าจะไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องโดนไฟคลอก ทุ่งหญ้ากับท้องนาไม่มีที่ให้หลบซ่อนได้ ฉะนั้นคงต้องระวังเวลาที่มีปืนกลยิงกราดหรือมีแรงลมจากการระเบิด แต่ขนาดเมืองทางทิศตะวันออกก็ยังไม่เคยโดนโจมตีทางอากาศเลยสักครั้งเดียว เพราะฉะนั้น...”

เขาพูดไม่ออกว่าเพราะฉะนั้นก็สบายใจได้ เพราะความจริงไม่มีที่ไหนปลอดภัย คานาเอะก็รู้อยู่แล้ว

“อีกไม่นานเธอต้องนอนหลับได้แน่”

ตั้งใจว่าจะไม่โกหก เลยกลายเป็นที่ใช้คำพูดพิลึกๆ ไปเสียแล้ว

คานาเอะทอดสายตามองท้องนาออกอาคารเรือนด้วยสายตามืดมน และใบหน้าที่มีรอยคล้ำสลักไต่ตา

“แต่เดี๋ยวก่อนนี่ก็เจอเหตุการณ์เดียวกันอยู่ดีแหละนะ”

ซินโซเห็นด้วย

แม้แต่ย่านนี้ ราชรีอันสงบสุขก็คงจะดำรงอยู่ได้อีกไม่นานนัก ดูเผินๆ เหมือนคานาเอะจะหัวทิ่ม แต่เธอเข้าใจอยู่แล้วว่าสงครามจะทวีความดุเดือดมากขึ้นเรื่อยๆ

เพราะอย่างนั้นนั่นแหละจึงต้องเร่งเปลี่ยนประเทศนี้ให้กลายเป็นฐานที่มั่น เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับศึกชี้ชะตา

“ศึกชี้ชะตาของประเทศนี้ใกล้จะมาถึงแล้วครับ ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว”

“เธอ...จริงด้วยนะ”

ทั้งคู่ต่างก็เคยผ่านขุมทรกในโตเกียวมาเหมือนกัน เขาจึงพูดเกี่ยวกับความเสียหายในโตเกียวได้โดยไม่ลังเล มีเพื่อนคุยเอาไว้สักคนอาจไม่เลวก็ได้

อีกอย่างคือ เห็นได้ชัดว่ามานาโกะยังไม่คุ้นชินกับการใช้ชีวิตในฐานะผู้อพยพ เธอใช้ชีวิตชีวาทนทานทำให้คิดไปว่าเธอเป็นคนทำให้เด็กผู้หญิงวัยเดียวกันยิ่งท้อเหี่ยวหนักกว่าเดิม ที่สำคัญเหนืออื่นใดคือ ท่าทางเธอจะอยู่คนเดียวตลอดเวลา ถ้ามีเพื่อนคุย ชินโซก็โล่งอกไปได้บ้าง

“ถ้าไม่รังเกียจ ช่วยคุยกับมานาโกะเท่าที่ทำได้ได้ไหมครับ พอตัวน้องสาวของผมเป็นคนใช้ไม่ได้ล่ะนะ”

โชคดีที่คานาเอะยืมบางๆ ให้เห็นจนได้ ช้ายังพยักหน้าให้เขาด้วย

จังหวะนั้นเองที่มีเด็กชายตัวใหญ่คนหนึ่งเดินกร่างจากระเบียงทางเดินมุ่งหน้ามาทางนี้

เสื้อผ้าสีซีดจางมีสายคาดเอวรัดไว้แน่น คิ้วของเขาตกหนา ริมฝีปากปิดสนิท ผมตัดสั้นจนเห็นหนังศีรษะ พอнын้ตากกลมโตอันวาวโรจน์หันมาเห็นชินโซ เขาก็เบิกตากว้างเหมือนเจอศัตรู มีลิ่วล้อเดินตามมาข้างหลังเขาคือมียาโมริ โคเฮ้ หัวใจของเด็กผู้ชายในห้องถิ่นนั้นเอง

เด็กผู้ชายตัดผมเกรียนกันหมดทุกคน แต่ชินโซสวมชุดนักเรียนกับหมวกนักเรียน อาจสะดุดตาคนอื่นเวลาอยู่ที่นี้

เคยได้ยินมาแล้วว่าโคเฮ้มองเด็กอพยพเป็นศัตรู

เหล่าเด็กชายในห้องถิ่นกำหนดอาณาเขตของนักเรียนอพยพเอาไว้อย่างเคร่งครัด โยชิโอะเพื่อนของชินโซและเด็กอพยพอีกสองคนเคยรุกล้ำเข้าไปจับปุ่นน้ำจิตในเขตแดนของคนท้องถิ่น ก็เลยโดนโคเฮ้ขัดหมอบและจับมัดกับเสาธงชาติ โคเฮ้นี้ทำให้คนอื่นเห็นเป็นเยี่ยงอย่างเพื่อให้พวกเด็กอพยพจดจำได้

โคเฮ้เดินมาตรงหน้าชินโซแล้วทำหน้าบึ้ง พอเห็นคานาเอะที่อยู่ข้างกัน เขาก็ยังทำหน้าที่ยามเกรียมให้เห็นอย่างเปิดเผย

“มีเด็กอพยพมาเพิ่มอีกแล้วเรอะเนี่ย”

ขณะที่ชินโซไม่ตอบ โคเฮ้ก็เดาะลิ้น

“ถ้าหมดธุระแล้วก็รีบไปจากโรงเรียนนี้ซะเซ่ เพราะที่ที่พวกแกอยู่นะ แม้แต่กับยังไม่เหลือให้เห็นสักตัวเลย”

พวกลูกน้องของโคเฮ้หัวเราะสดใสสมเป็นเด็กบ้านนอกผู้ไร้เดียงสา

ดูเหมือนพวกครูจะคิดว่า เรื่องที่เด็กอพยพกับเด็กชายในห้องถิ่นสี่อัจฉริยะกันไม่ได้ นั่นเป็นเพราะได้ยินพวกผู้ใหญ่บนแสดงความเป็นใจอย่างโผงผางต่อการอพยพ

แต่ชินโชมองว่าความเป็นจริงแตกต่างจากนั้นโดยสิ้นเชิง

กลับกันเสียอีก พวกพ่อแม่อธิบายปากเปียกปากแฉะให้ลูกๆ ไม่ก่อปัญหากับผู้อพยพ เพราะไม่อยากโดนมองว่าตัวเองไม่ให้ความร่วมมือในสงคราม ไม่ใช่ว่าเด็กที่บริสุทธิ์ไร้เดียงสาถูกย้อมสีด้วยเหตุผลของพ่อแม่ผู้ใจแคบอย่างที่พวกครูคิด

หลายคนคิดว่า หากไม่ได้รับอิทธิพลจากผู้ใหญ่ เด็กก็คงสนิทสนมกลมเกลียวได้กับทุกคน นั่นเป็นความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง เพราะเด็กก็มีอาณาเขตในโลกของเด็ก และมีการเมืองที่เกิดจากความคิดอันคับแคบยิ่งกว่าผู้ใหญ่เสียอีก

ในความเป็นจริงคือ ความไม่ลงรอยระหว่างเด็กอพยพและเหล่าเด็กชายในห้องถิ่นนั้น เริ่มมีมาตั้งแต่ก่อนที่พวกพ่อแม่จะตระหนักถึงความเดือดร้อนที่แท้จริงอันเกิดจากการอพยพแล้ว แม้แต่ในกลุ่มของนักเรียนอพยพด้วยกันเอง ยังมีการกดขี่ข่มเหงเพื่อนพ้องที่อ่อนแอกว่าเป็นเรื่องปกติเลย

“อยากจะทำให้ออกจากหมู่บ้านไปซะด้วยเลยนะ”

ต่อให้หนึ่งเจียบอยู่อย่างนี้ สถานะของนักเรียนอพยพก็รังแต่จะย่ำแย่ลงอยู่ดี ชินโซจึงได้แย้งด้วยอาการสงบ

“การรับผู้อพยพเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับประเทศชาติ”

โคเฮทำหน้าที่มู่ยเมื่อโดนผู้อพยพอย่างชินโซโต้ตอบ

“จะบอกว่าทำให้คนนอกอย่างพวกแกกินข้าวของพวกเราและเตรียมสถานที่ให้พวกแกอยู่อาศัยเป็นการทำเพื่อประเทศชาติขึ้นระวะ”

บางคนชะโงกตัวจากหน้าต่างห้องเรียนที่อยู่ใกล้ๆ ออกมาดู ส่วนบางคนยืนล้อมวงดูชินโซกับพวกโคเฮจากไกลๆ ไม่รู้ว่ามียุติกาจำนวนไม่น้อยเลยมาเฝ้าดูความเป็นไปของเหตุการณ์นี้ตั้งแต่เมื่อไร โคเฮกวาดตามองรอบๆ แล้วยิงฟันขาวคล้ายจะปลุกเร้าผู้ชม

“เฮ้อ สงครามก็คงใกล้เข้าสู่ช่วงคับขันเต็มทีนั่นแหละ แล้วเมื่อไหร่
แกถึงจะได้ไปสนามรบเพื่อทำตัวให้เป็นประโยชน์กันเล่า บ้าบอซะมด”

“อีกไม่นานแล้วละ”

ชินโซตอบให้เด็กทุกคนได้ยิน

“ไม่นานนั้นหรือ ต่อให้แกอาสาเดี๋ยวนี้เลยก็เถอะ”

“เปล่า นายไม่เข้าใจเลยนะ ไม่ใช่ว่าผมจะไปสนามรบ”

โคเฮไม่รู้

เขาไม่รู้จักแม่น้ำซึ่งเต็มไปด้วยศพที่โดนไฟคลอกแล้วจมน้ำตาย ไม่รู้
ว่าการล้มล้างของคอนส่ายเลือดเดียวกันที่ใหม่เป็นตอตะโกแล้วร่างนั้น
ร่วงกราวเป็นอย่างไร ฉะนั้นเขาจึงยังไม่ตาสว่าง

สงครามกำลังพุ่งมาที่นี่ด้วยความเร็วดุจลูกธนู

“อีกไม่นานประเทศนี้ก็จะเป็นสมรภูมิทั่ว”

ถีนอพยพที่เพลิงสงครามลูกธนูมาถึงอย่างแท้จริงนั้นจะไม่หลงเหลือ
อยู่อีกต่อไป สถานที่ที่เคยอาศัยอยู่จนถึงเมื่อวานมีโอกาสนี้จะกลายเป็นแนวรบ
ในวันนี้ การอพยพเป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์เพื่อเปลี่ยนประเทศนี้ให้กลายเป็น
ฐานที่มั่น ไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใด ไม่ว่าจะอายุเท่าไร พลเมืองญี่ปุ่นทุกคน
ก็ควรเตรียมใจพร้อมเผชิญเช่นเดียวกับทหาร

“เพราะฉะนั้นพวกผมและพวกนายจะได้ต่อสู้ร่วมกัน พลเมืองทุกคน
ต้องจับมือกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวเพื่อตั้งรับศัตรู นั่นคือคึกชีชะตาของ
ประเทศนี้ ทุกคนจงฟังให้ดี”

พวกเด็ก ๆ ที่ล้อมวงดูความเป็นไปอยู่ไกล ๆ หลบตาชินโซด้วยความ
หวาดหวั่น ทว่าเขาก็อ่อนแอความเป็นจริงด้วยเสียงอันดังต่อไปโดยหาได้ใส่ใจ

“อีกไม่ช้านานศัตรูก็จะมาถึงที่นี่ หลังจากโจมตีทางอากาศเป็น
วงกว้างแล้ว ศัตรูก็ลงขึ้นบก คราวนี้แหละที่พวกเราต้องสำแดงจิตวิญญาณ
ในการต่อสู้อย่างห้าวหาญ และลากพวกสัตว์เดียรัจฉานนั้นร่วมทางไปกับ
พวกเราให้ได้มากขึ้นอีกสักคนก็ยังดี ผมอยากให้พวกนายเตรียมใจพร้อม
ในการต่อสู้เพื่อประเทศชาติจนกระทั่งเหลือตัวเองเป็นคนสุดท้าย หาก
ทำอย่างนั้นไม่ได้ พวกนายจะต้องเสียใจเอาตอนที่สถานการณ์จวนตัว ต่อให้

เป็นเด็กผู้หญิงหรือคนแก่ ต่อให้นั่งกอดเขาร้องไห้ ศัตรูก็ไม่มีวันละเว้น พวกเราอยู่ดี เวลาเผชิญความยากลำบากนี้แหละที่พวกเราต้องรวมใจเป็นหนึ่งแล้วเผชิญหน้ากับศัตรู

“อีกอย่าง พวกเราเหล่าพลเมืองต้องพยายามกันสุดความสามารถ สลายลมศักดิ์สิทธิ์^{๑๐} จึงจะพัดมาไม่ใช่ไร้ไร การกระจายและสงวนกำลังรบ ด้วยการอพยพเป็นส่วนหนึ่งในกลยุทธ์ โดยคาดหวังว่าเราจะต้านทาน กองทัพศัตรูได้ในระยะยาว แล้วก็เป็นการสร้างสถานียรับให้พลเมืองรุ่นเยาว์ อย่างพวกเรา ดังนั้นเราจำเป็นต้องเปลี่ยนทั่วผืนแผ่นดินของแดนแห่ง ทวยเทพนี่เป็นค่ายทหารที่ไม่อาจทะลุวงได้ แน่نون ผมเข้าใจดีว่าพวกผม เป็นภาระ แต่ก็อยากให้ออกมาช่วยรับพวกผม โดยเห็นแก่ที่พวกเรา จะได้เป็นเพื่อนร่วมรบในอนาคตอันใกล้ด้วยกัน”

ระเบียบทางเดินอันเงียบกริบมีเพียงเสียงของซินโซดังสะท้อนด้วย ประโยคว่า

“เพื่อศึกชี้ชะตาของประเทศนี้ที่กำลังจะมาถึง”

โคเฮพูดไม่ออกด้วยความตะลึงงัน

หลังจากนั้นไม่นานเสียงจ๊อกแจ็กจากรอบข้างก็ค่อยๆ ดังขึ้น แล้ว สลายตออยากรู้อยากเห็นของผู้คนที่ห้อมล้อมพวกซินโซก็หันไปทางอื่นทันที ผู้ชมไม่คิดจะเข้ามาข้องแวะด้วย

มีเฉพาะโคเฮผู้กลับมาตั้งสติได้เท่านั้นที่เขม่นมองซินโซด้วยสีหน้า รังเกียจ

“ฮู”

ตอนที่คนรอบข้างเริ่มปั่นป่วน คานาเอะก็หัวเราะออกมาเบาๆ

มีแคซินโซกับโคเฮที่ได้ยิน

คานาเอะเอามือกุมท้องแล้วหัวเราะซ้ำเสียงสดใสอย่างไม่เคยเป็น มาก่อน

^{๑๐} หมายถึงลมพายุที่ทำลายเรือของชาวมองโกลที่เข้ามาบุกรุกญี่ปุ่นในช่วง ค.ศ.

“ฮ่าๆๆ เธอบ้าหรือเปล่าเนี่ย”

คานาเอะกัดฟันด้วยสีหน้าจะร้องไห้เหมือนลั่นหวงในบางสิ่ง แต่ถึงอย่างนั้น

เธอก็ยังยิ้มเยาะออกมาอยู่ดี

จังหวะที่ชินโซอัปากจะถามถึงเจตนาของคานาเอะนั่นเอง ครูคามิโกก็เดินเข้ามาพร้อมตะโกนลั่น

“มียาโมริ! นี่แกอีกแล้วละอะ!”

นักเรียนที่อยู่ห่างออกไปพากันวิ่งหนี ส่วนคนที่อยู่ใกล้หน่อยก็ยืนตัวแข็งทื่ออยู่ตรงนั้น

ใบหน้าของครูคามิโกดูร้ายราวกับยักษ์ เขาเดินเข้าไปทวาดโคเฮในระยะประชิดชนิดที่ว่าใบหน้าของเขาเกือบแนบติดกับหน้าผากของโคเฮ

“แกโตแต่ตัวรี! ทำไมไม่หัดคิดถึงใจคนอื่นซะบ้าง! ไอ้เรื่องที่พาลัวล่อไปรุมหาเรื่องชาวบ้านก็น่าสมเพศเหมือนกัน!”

พอทวาดเสร็จปั๊บ กำปั้นขนาดใหญ่ก็กระแทกเข้ากับแก้มของโคเฮสองครั้งทันที

“ผมไม่ได้พูดอะไรผิด!”

ร่างของโคเฮกระเด็นไปตามแรงชก แต่ทันทีที่ลุกขึ้นยืนได้เจ้าตัวก็ได้แย้งเสียงดังท้งๆ ที่ยังมีเลือดกำเดาไหลเป็นทาง ครูคามิโกตะคอกดั่งขึ้นเป็นสองเท่า

“ผู้ช่วยตัวโตทำเป็นกร่างต่อหน้าเด็กผู้หญิง! แกพูดไม่ผิดตรงไหนหา! ฟังให้ดีนะ มียาโมริ ถ้าแกคิดว่าตัวเองเป็นอันธพาลแล้วใครๆ ก็เลยปล่อยให้แกทำอะไรตามใจชอบละก็ แกคิดผิดครั้งมโหฬารเลย เพราะตราบไตที่ฉันยังมีชีวิตอยู่ ฉันจะไม่ปล่อยให้แกทำเรื่องไร้ประโยชน์พรรค์นั้นหรอก!”

ครูคามิโกคว้าหลังคอโคเฮแล้วลากจากไป

คานาเอะออกเดินไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ เห็นเพียงทางเปียกหลดลุ่มแฉะตามจังหวะการเดินท่ามกลางฝูงชนไหลออกไปเรื่อยๆ